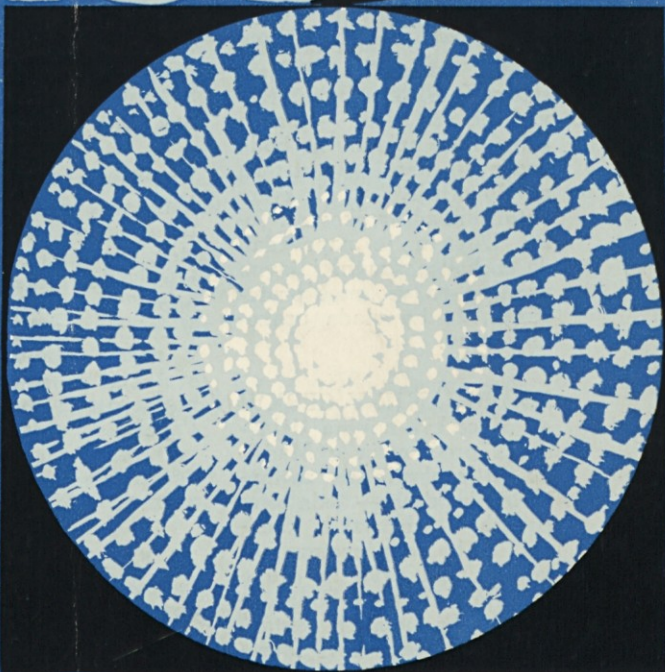

11. let. Kojan K

naša luč

1967 |

MOLITVENIKI NA MADŽARSKEM — Na Madžarskem so dovolili tiskati samo deset tisoč izvodov misalov v madžarskem jeziku.

utrip Cerkve

UZAKONJENI SPLAV — V Angliji je vlada sklenila, da bo uzakonila dovoljeni splav. Katoliški zdravniki — vseh je šest tisoč — pa so sklenili, da splavov ne bodo izvrševali, ker jim vest tega ne dovoljuje. Tajnik zveze katoliških zdravnikov dr. Jozef Dognan je napovedal, da se bodo zdravniki javno uprli in na vso moč protestirali, če bo vlada uzakonila splav.

ZBOROVANJE V CERKVI — V cerkvi novega delavskega predmestja v Madridu se je zbralo sto zastopnikov ilegalnih — toda toleriranih — delavskih komisij, da bi se posvetovali o taktiki med prvo in drugo stopnjo volitev v uradne sindikate. Te komisije sestavljajo katoličani, levi falangisti in marksisti. Župnik je dal zborovavcem na voljo cerkev, rekoč: »ker mi to nalagajo koncilski odloki«.

GLAS KONCILA PO KIOSKIH — Obljubljajo, da bo mogoče v kratkem dobiti hrvaški verski tednik »Glas koncila«, ki izhaja v 130.000 izvodih, v Zagrebu po kioskih.

ZANIMIVA VPRAŠANJA — Na nedavnem zborovanju katoliške prosvete v Salz-

burgu je okrog 700 oseb obravnavalo razna vprašanja pod skupnim naslovom »Vprašanja Cerkvi«. Laiki so načenjali vprašanja kakor: »Pohlep duhovnikov po naslovih in činih«, »Žensko poljubljanje prstanov«, »Pogleki kakor na Vzhodu« in »Talarji za tete«.

DIAKONI — V Latinski Ameriki se je do zdaj priglasilo 1500 mož in fantov s prošnjo, da jih posvetijo v diakone. Te številke je sporočil zavod v Ponce (Puerto Rico), ki bo v prihodnjih mesecih začel s prvim izobraževalnim tečajem diakonov. Nadškof v Bostonu, kardinal Cushing, je denarno podprl ustanovitev zavoda. Šolanje diakonov bo trajalo dve leti.

PAPEŽ V VIETNAM? — Vatikanski časnikar de Santis je objavil v eni zadnjih števil rimskega tednika »Tribuna Illustrata«, da utegne papež Pavel VI. potovati v Vietnam. Sv. oče naj bi imel v načrtu potovanje okrog sveta, da bi preprečil svetovni spopad in uničenje sveta. Papež želi obiskati vsa nevarna in živčna področja, ki ogrožajo svetovni mir, torej naravno tudi Vietnam.

ZA EDINOST — kristjanov je neki anglikanec že pred desetletji začel pospeševati teden molitve od 18. do 25. januarja. Katoličani so se te zamisli oprijeli in tako je vsako leto v januarju molitvena osmina za edinost krščanskega sveta. Od Janeza XXIII. dalje so bili narejeni mnogi, prej nepričakovani koraki, da bi se uresničila želja Gospodova: »Da bi bili eno«.

Z ANGLIKANCI — bodo v januarju spet razgovori, tako poročajo iz Vatikana. Dogovorili so se, da bo na tem dialogu izhodišče razgovorov skupna izjava, ki

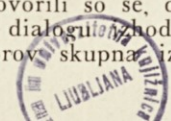
sta jo lani podala papež Pavel VI. in anglikanski primas Ramsey. Ne bodo se spuščali v teoretična vprašanja, ampak bodo skušali v duhu in ljubezni urediti nekatere praktične zadeve. Če sta bila dva dolgo let srpta, je že nekaj velikega to, da se začneta med seboj pogovarjati...

JAPONSKI BUDISTI — so bili novembra sprejeti pri papežu Pavlu VI. Petnajstim vodilnim japonskim boncem, ki so prišli pozdravit papeža, je ta izrazil svoje veselje ob obisku, saj se s tem pospešujejo medsebojno spoštovanje in vezi prijateljstva med katoličani in budisti.

KARDINALSKI KLOBUKI — V Vatikanu študirajo preosnovo kardinalskega zbora. Kardinalskemu zboru bi pripadali predvsem predsedniki škofovskih konferenc in bi bili le za določeni čas kardinali. Pri tej stvari gre za važnejše vprašanje kot samo za kardinalske klobuke: gre za preosnovo kurije (papeške pisarne) in pripravo škofovske sinode, ki bi morala začeti delovati prihodnje leto.

SKUPNO SVETO PISMO — Načrt izdati enotno sveto pismo za vse kristjane dobiva vedno bolj konkretne oblike. Papež je naročil Tajništvu za krščansko edinost delo v tej smeri. Škofovske konference po vsem svetu že študirajo to vprašanje.

DUHOVNIKI BREZ OBRTNEGA DOVOLJENJA — V Prazi je dovolil cerkveni svet, ki ga vodi državna oblast, da smejo nekateri duhovniki, ki sicer nimajo »obrtne dovoljenja«, ob nedeljah pomagati na župnijah, kjer stanujejo. Oblast tudi tiho dopušča, da duhovniki-delavci na deželi mašujejo v svojih stanovanjih.

PD 338/1974

ni prostora za druge

Otroke imam rad, pravi Bog. Hočem, da jim vsi postanejo podobni. Nimam rad starcev, pravi Bog, razen če so še otroci. Tudi ne maram drugih v svojem Kraljestvu kot otroke, to je od vselej določeno. Izžete otroke, zgrbljene otroke, zgubane otroke, belobrade otroke, vse vrste otrok, a otroke, le otroke. Ni mogoče več spreminjati, odločeno je, ni prostora za druge.

Rad imam male otroke, pravi Bog, ker moja podoba v njih še ni obledela. Niso zmalčili podobnosti z mano. Kadar se k njim sklonim, najdem sebe v njih.

Rad imam male otroke, ker še rastejo, se še dvigajo. So na poti. A iz odraslih ljudi, pravi Bog, ni mogoče nič več narediti. Ne bodo več rastli, ne bodo se več dvignili. Ustavili so se. To je strašno — odrasli ljudje. Mislijo, da so prispeli.

Rad imam velike otroke, pravi Bog, ker se še bojujejo, ker še grešijo. Ne, ker grešijo, ampak ker vedo, da grešijo, in ker to povedo in ker se trudijo, da bi ne grešili več.

A odraslih ljudi, pravi Bog, ne maram, ti niso nikdar nikomur nič slabega storili, ničesar si nimajo očitati. Ne morem jim ničesar odpustiti, nimajo ničesar, kar bi jim mogel odpustiti. To gre na živce, ker ni res.

A predvsem, pravi Bog, predvsem imam rad otroke zaradi njihovega pogleda. Tam berem njihovo starost. V mojih nebesih bodo samo oči petih let, kajti ne poznam ničesar lepšega kot pogled otroka. To niti ni čudno. Jaz stanujem pri njih in jaz gledam z oken njihove duše. Kadar srečate na poti čist pogled, tedaj se vam jaz smehljam skozi snov.

A nasprotno, pravi Bog, ne poznam nič bolj žalostnega kot ugasle oči na otroškem obrazu. Okna so odprta, a hiša je prazna. Ostali ste dve črni odprtini, a ni več luči, dvoje oči, a ni več pogleda. In jaz sem žalosten pri vratih in me zebe in čakam in trkam. Rad bi brž spet vstopil. In oni drugi je sam: otrok. Postaja trd, suši se, stara se. Ubogi starc . . . !

Odprite, pravi Bog, odprite, vsi mali starci! Zbudite se, pripravljen sem vam narediti lep otroški obraz, lep otroški pogled . . . Kajti jaz imam rad otroke in hočem, da so jim vsi podobni.

lačni in žejni pravice

Je pravica in pravica. In je lakota in žeja po prvi in drugi. A katera lakota in žeja je upravičena in do kam sme iti in kje bo utešena?

KAKOR HLAPEC JERNEJ

Koliko lačnih in žejnih je danes na svetu, koliko ljudi, ki danes bolj ko kdaj prej tožijo nad krivicami in iščejo pravice! Začenši z državami in narodi, ki menijo, da krivico trpe, pa do različnih razredov v narodu in do posameznikov je skoraj eno samo nepretrgano iskanje večje pravičnosti. Ves svet se zdi danes kakor hlapec Jernej, ki povsod išče svojo pravico, a je nikjer ne najde.

Med temi iskalci pravice so nekateri, ki so najglasnejši, ki vse ostale prevpijejo, ki se kažejo že petdeset let in več kot neke vrste brezplačnih advokatov vseh, ki se jim godi krivica. Kakor grozeči prst se dviga v svetu stisnjena pest, ki obljublja: Tukaj je pravica! In kakor nekdanji Izraelci v puščavi na bronasto kačo tako strmijo danes množice vsega sveta v to znamenje kakor v edino odrešilno znamenje. Ob tem znamenju se zbirajo zatirani, ponižani, stiskani, nezadovoljni, skoro bi rekli, vsi lačni in žejni pravice.

DVE TOLPI PSOV

Kakšna je pravica, po kateri jih žeja? Kolikor je mogoče videti, jih žeja le po dobri-

nah tega sveta. Včasih se jim res godi krivica, včasih pa ne. A slej ko prej iščejo pravice le za snovne dobrine.

V nekem arabskem mestu je bila tolpa psov, ki se je potepala okrog večkrat lačna kot sita. Pri tem je naletela na drugo tolpo, ki je bila bolj srečna in je našla mastno kost, katero je pravkar obirala. Naravno je bilo, da sta se obe tolpi stepli, se zagrizli druga v drugo, dokler ni druga tolpa nagnala prejšnje in se polastila kosti ter jo sama začela obirati. Tako, se zdi, je pogosto danes na svetu. Ljudje so kakor dve tolpi psov, katerih ena ima kost, da jo obira, druga pa ne. Nastal je pretep med enimi in drugimi, kdo bo kost obiral. Ljudje se grizejo med sabo, pripravljeni so se ubijati, ne zaradi pravice, temveč zaradi kosti. Novi prišleci so pripravljeni »v imenu pravice« prejšnje pomoriti, pobiti, jih pustiti, da pomrjejo od lakote na prisilnem delu, jim storiti vsakršno nasilje in krivico, samo da dosežejo »svojo pravico«, da pridejo do oblasti. Ali bodo potem siti? Zadovoljni? Srečni?

Dante pravi, da je v peklu videl volkuljo, ki je žrla in je bila potem bolj lačna kot prej. Tej volkulji so podobne množice, ki danes v znamenju dvignjene pesti iščejo večjo pravico. Ko so jo dosegle, so bolj lačne kot prej. Vprašajte tiste, ki so dosegli pravico dvignjene pesti, ali so zadovoljni. Obljubljajo jim, da bo prišla sreča, a ta se jim odmika kakor otroku sonce, ko je tekkel za njim. Tolažijo jih, da bodo srečni. A kdaj bo to?

Jezus je obljubil, da bodo lačni in žejni pravice nasičeni. Kdo so ti iskalci pravice? Nepregledna množica jih je iz vseh ljudstev in narodov. Lačni in žejni pravice so tisti, ki si prizadevajo za krščansko pravičnost, za svetost krščanskega življenja. Gre za lastnost, po kateri je človek pravičen pred Bogom in pred ljudmi.

Kristus zahteva od slehernika resnega napore za svetost kot edino važni cilj življenja. Hoče, da človek ne ostaja le pri zemskem in čutnem, kot ostaja svet, ampak se dvigne nad snov.

Takim je obljubil, da bodo nasičeni. To lakoto in žejo po svetosti bo on poplačal z nje dosego v tem in posmrtnem življenju.

gk

Kdo je kriv?

Kdo je kriv odpada od evangelija? Vsi smo krivi, a predvsem tisti, ki se imenujejo in se imajo za kristjane. Najbolj smo odgovorni mi, ki smo se proglasili za Kristusove učence.

Prišla je ura, da priznamo svoj greh, svojo slabost, svoj odpad.

Živimo v preveč prijetnem ugodju za stenami naše Cerkve. Prehitro verujemo, iz nevednosti ali iz lenobe, da je dosti, biti pri maši, opraviti svete obrede, od časa do časa izvršiti navidezno pokoro, vreči nekaj par v iztegnjeno dlan revežu in spoštovati iz strahu pred ječo ali peklom tri ali štiri zapovedi.

Bog zahteva od nas kristjanov mnogo več, neskončno več. To naše krščanstvo, krščanstvo po zunanosti, iz običaja in udobnosti ni pravo krščanstvo, ampak le senca, maska, izrodek krščanstva, krščanstvo majhnetov, lenuhov, mlačnežev, hinavcev, krščenih farizejev.

Bog hoče od nas precej več. Hoče krščansko vse naše srce, krščansko vsako misel, krščansko vse življenje.

P a p i n i

— Rekel sem, da si moram enkrat naše Zale bolj natanko ogledati. Tako sem si ogledoval Zale po dolgem in počez, zdaj pa grem žalosten domov.

— „Fantič, povej, povej, kaj je tak' žalostno tvoje srce!“

— Te bo minilo dražiti me s pesmarskimi špički, ko ti dopovem. Če si še kaj kristjana seveda, ne pa tako kakor ti naši Ljubljancani.

— Čisto pogan še nisem. Kar me je mati učila ...

— Ah, mati učila pa mati učila ... Tako, natančno tako govorijo vsi, ki so svojo vero osušili na pol božične maše, stršansko kratek obisk božjega groba pa še kak hudo dvomljiv križ, če padejo slučajno v hišo, kjer se pri jedi moli. Po vojski so znesli iz stanovanja križe, podobne in druge svete reči na podstrešje. Ne sami, so preveč praznoverni. Gospodinja je morala narediti to ideološko čistko, čeprav se je na glas upirala in jokala. Pred nedavnim sem nečakinji Marinki kupil za god čedno Marijino sliko. Hotel sem ji pomagati obesiti sliko, pa ni pustila, češ da se bom umazal, zaprašil, po prstu udaril in ne vem kaj še. Pač pa sem moral pomagati izbirati zanjo prostor.

— No, in slika je danes na podstrešju?

— Mislim, da še ni. Toda ko sem prišel predvčerajšnjim k Marinki in se začudil, da slike ni tam, kjer sva zanjo izbrala prostor, mi je cvileč razodela, kako sta oba z možkom ves večer iskala kaj bolj primerne in tudi našla za Mater božjo čudovit kotiček, pravo kapelico, kjer je kakor na oltarju. Vlekla me je skozi celo reč vrat v nekakšen teman zaboj. Tam je slika res bila, nekam postrani obešena, komaj vidna zaradi teme. Mislim, da tja nikdar noben gost ne zaide. Vidiš, to miselnost krščanskega zajčevstva lahko na debelo opazuješ tudi po naših pokopališčih.

— Ne razumem te prav.

— Le pojdi malo po teh naših krščanskih grobovih! Kar je starih, ga ne najdeš brez križa ali drugega svetega znaka. Pa lepega, velikega, da se ne moreš zmotiti, da tukaj počiva kristjan, ki je umrl z upanjem vstajenja. Velikokrat, ti rečem, prevelikokrat pa nisem nič odkril. Prazni. Prazni, groba nevednost pa še umazana varčnost so krivi, da je marsikdo brez božjega znamenja pred nami in pred bodočimi rodovi, čeprav ga je v življenju s častjo nosil. V imenu vseh takih protestiram!

Po „Družini“

KRISTUSOVA CERKEV — DELO BOGA ALI DELO LJUDI?

Vatikanski koncil ali — kakor tudi rečemo — vesoljni cerkveni zbor, je obravnaval tudi vprašanje, kaj je Kristusova Cerkev. Na poljuden način je razložil nauk katoliške Cerkve, ki je v bistvu vedno enak, a ga je treba ljudem naše dobe približati na nov način. NL (= Naša luč) bo v letu 1967 prinašala izbrane odlomke iz koncilске listine s kratko razlago.

Kaj namerava koncil?

Čemu?

Kristus je luč narodov. Zato ta cerkveni zbor, zbran v Svetem Duhu, goreče želi razveseliti vse ljudi s Kristusovo lučjo, žarečo na obrazu Cerkve, oznanjujoč evangelij vsemu stvarstvu. Ker je Cerkev v Kristusu nekak zakrament ali znamenje in orodje za notranjo zvezo z Bogom in za edinost vsega človeškega rodu, **namerava ta koncil nadaljevati učenje prejšnjih koncilov in svojim vernikom ter vsemu svetu približati razjasniti naravo in vesoljno poslanstvo Cerkve.** Razmere sedanjega časa povzročajo, da je ta dolžnost Cerkve še bolj neodložljiva. Saj gre za to, **da bi vsi ljudje**, ki so danes z družbenimi, tehničnimi in kulturnimi vezmi med seboj vedno tesneje povezani, **mogli doseči tudi popolno edinost v Kristusu.**

BOG OČE SKLENE ODREŠITI VSE LJUDI

Kaj je sklenil Bog Oče?

Kako je sklep izvršil?

Večni Oče je po docela svobodnem, skrivnostnem načrtu svoje modrosti in dobrote ustvaril vesoljni svet. **Sklenil je dvigniti ljudi k deležnosti pri božjem življenju** in jih, ko so v Adamu padli, ni zapustil, temveč jim je zaradi Kristusa, Odrešenika, ki je podoba nevidnega Boga, prvorojenec vsega stvarstva, vedno nudil pomoč za zveličanje. Vse izvoljene je namreč Oče pred veki naprej poznal in jih naprej določil, naj bodo podobni njegovemu Sinu, da bi bil on prvorojenec med mnogimi brati. **Tiste, ki verujejo v Kristusa, je poklical v sveto Cerkev**, katera je bila že od začetka sveta **napovedana** v predpodbah, čudovito **pripravljena** v zgodovini izraelskega ljudstva in v stari zavezi, **ustanovljena** v poslednjih časih in **razglašena** z izlitem Svetega Duha. Ob koncu vekov pa bo ta Cerkev dosegla dovršitev v poveličanju, ko se bodo v vesoljni Cerkvi zbrali pri Očetu vsi pravični.

BOG SIN NAS JE ODREŠIL NA KRIŽU IN ODREŠUJE SE VEDNO V DARITVI MAŠE

Kdo je začel na zemlji božje kraljestvo? In kako?

Prišel je torej Sin, poslan od Očeta, ki nas je v njem izvolil pred stvarjenjem sveta in nas naprej določil za božje posinovljence, ker je v njem hotel obnoviti vse stvari. **Zato je Kristus, da bi izpolnil Očetovo voljo, začel na zemlji nebeško kraljestvo in nam razodel njegovo skrivnost**

*Kaj izvršuje,
predstavlja in
uresničuje daritev
maše?*

ter s svojo pokorščino izvršil odrešenje. Cerkev, to je v skrivnosti že pričujoče Kristusovo kraljestvo, iz božje moči na viden način raste na svetu. Znamenje tega začetka in rasti sta kri in voda, ki sta pritekli iz odprte strani križanega Jezusa. Vsakokrat, **ko se na oltarju obhaja kalvarijska daritev, se izvršuje delo našega odrešenja. Hkrati se predstavlja in uresničuje edinost vernikov**, ki v Kristusu sestavljajo eno telo. Vsi ljudje so poklicani k temu zedinjenju s Kristusom, ki je luč sveta: od njega izhajamo, po njem živimo, k njemu gremo.

BOG SVETI DUH VERUJOČE VODI K SVETOSTI

*Čemu je bil poslan
Sveti Duh?*

Ko je Sin dokončal delo, ki mu ga je Oče zaupal, da ga izvrši na zemlji, je bil na binkoštni dan **poslan Sveti Duh, da bi neprestano posvečeval Cerkev in da bi tako verujoči po Kristusu imeli v enem Duhu dostop k Očetu**. Ta Duh je Duh življenja, studenec vode, tekoče v večno življenje. Po njem Oče **oživlja vse ljudi**, ki so po grehu umrli, dokler ne bo njihovih umrljivih teles v Kristusu obudil od mrtvih. Sveti Duh **prebiva v Cerkvi in vernikih** in moli v njih ter pričuje o njih božjem otroštvu. **Cerkev, katero uvaja v vso resnico in jo zedinja v občestvu in službi, obdarja in vodi z različnimi darovi ter krasi s svojimi sadovi**. Z močjo evangelija **pomlaja Cerkev** in jo vedno **prenavlja** ter vodi do popolne zedinjenosti s Kristusom.

*Kaj dela
Sveti Duh?*

Tako vesoljna Cerkev stopa pred nas kot **ljudstvo, zbrano v edinosti Očeta in Sina in Svetega Duha**.

*Kaj je torej
Cerkev?*

KRISTUSOVA CERKEV — BOŽJE KRALJESTVO NA ZEMLJI

*Iz česa se nam
razodeva
božje kraljestvo?*

Gospod Jezus je začel svojo Cerkev z oznanjevanjem blagovesti, to je prihoda božjega kraljestva, pred veki obljubljenega v svetem pismu. To kraljestvo se kaže ljudem **iz Kristusove besede, njegovih dejanj in njegove navzočnosti**. **Gospodova beseda** se namreč primerja semenu, vsejanemu na njivi. Tisti, ki jo poslušajo z vero in se uvrstijo v malo Kristu-

*CERKEV —
od Boga,
od ljudi?*

sovo čredo, so sprejeli božje kraljestvo. Potem seme z lastno močjo klije in raste do časa žetve. Tudi **Jezusovi čudeži** dokazujejo, da je božje kraljestvo že prišlo na zemljo. Predvsem pa se božje kraljestvo razodeva v osebi **Jezusa Kristusa**, božjega Sina in Sina človekovega, ki je prišel, da bi stregel in dal svoje življenje za mnoge.

Ko pa je Jezus, potem ko je za ljudi pretrpel smrt na križu, vstal od mrtvih, se je prikazal kot tak, ki je postavljen za Vladarja na veke, in je na svoje učence izlil Svetega Duha, obljubljenega od Očeta. **Zato Cerkev, ki je obdarjena z darovi svojega ustanovitelja in se zvesto drži njegove zapovedi ljubezni, ponižnosti in zatajevanja, prejema poslanstvo, da oznanjuje in vzpostavlja Kristusovo in božje kraljestvo med vsemi narodi.** Tako je Cerkev na zemlji kal in začetek tega kraljestva. Medtem pa, ko polagoma raste, hrepeni po dovršenem božjem kraljestvu in z vsemi močmi upa in želi biti zedinjena s svojim Kraljem v slavi.

*Kdo za Kristusom
oznani in
vzpostavlja
njegovo
kraljestvo?*

Cerkev je ljudstvo, zbrano v edinosti Očeta in Sina in Duha. Je povsem božje delo. Bog Oče se je usmilil nas, pogubljenih človeških otrok, in poslal Sina, da nas v svoji smrti odreši. Nato pa sta poslala svojega Duha, da nas vodi preko Sina nazaj k Očetu. Brez naših zaslug, brez našega dela smo odrešeni in se vedno znova odrešujemo pri daritvi maše. Odrešeniško delo se v Cerkvi, Kristusovem in božjem kraljestvu na zemlji, nadaljuje v času in prostoru.

Zato se moti, kdor gleda v Cerkvi človeško ustanovo. Res jo sestavljajo ljudje, a notranja moč Cerkve je od Boga. Človeški greh, nezvestoba članov Cerkve, nevera, sovraštvo: vse to Cerkve ne more uničiti. Duh božji veje v njej, jo pomlaja in prenavlja. Kristusova odrešilna smrt iz ljubezni do ljudi je dragoceno poročstvo, da bo Cerkev vedno ostala to, kar je njen ustanovitelj Jezus Kristus hotel, da je in da ostane.

Ne glejmo na Cerkev kot na zunanjo organizacijo, polno predpisov, zapovedi in prepovedi — vse to do neke mere mora biti —, ki nas samovoljno drži v ozkosti in strogi vezanosti na verski nauk in zapovedi! Cerkev je več: je delo božjega usmiljenja, ki nas iz sužnosti in ožin greha vodi k polnosti božjega življenja. Bodimo ponosni člani take Cerkve!

jz

Knjiga brez črk

Si se že kdaj zamislil, kako je v vesolju vse skladno?

Zemlja se vrti okrog svoje osi in okrog Sonca. Nепrestano in vedno v isto smer in vedno po isti poti. Ti je že kdaj prišlo na misel, da bi jo ustavil in pognal v drugo smer? Recimo na jesen. Pa bi imeli namesto zime še enkrat poletje. Pa si se sam svoji misli zasmeljal, saj ti je bilo jasno, da se človek ne more z zakoni v vesolju igrati.

Si že kdaj opazoval kravo, kako na paši izbira med travo in travo? Hlastne po

tej, pomuli ono, nekatere se ne dotakne — tiste, ki bi ji škodila. Kdo ji je dal ta čut, da zazna, kaj je zanj škodljivo in kaj ne? Njej, kravi, ki ni zmožna misliti?

Ta smotrnost je še bolj zanimiva pri usodi ljudi. Zdi se, da so v kakem življenju odločali le posegi ljudi. Pa vendar ni tako. Na misel mi prihaja papež Janez XXIII. Govorilo se je, da je prišel na papeški prestol kot prehodni papež, tako za silo. Danes je zmagalo prepričanje, da je svojo vlogo v nekaj letih tako odlično izpolnil, da je bil pravi previdnostni papež. Sklical je vesoljni zbor, ki pomeni največji dogodek 20. stoletja. Hotel je zbrisati prah

s Kristusove Cerkve, ki se je že od Konstantina na njej nabiral.

Res so včasih v svetu navidezna neskladja: n. pr. da imamo julija in avgusta namesto vročine mraz, da pride do potresa v Skopju, Turčiji, Agadirju, da se dogodijo druge nesreče — ne mislim na lakoto v Indiji ali na avtomobilske nesreče, kejer smo ljudje krivi, ampak na naravne nesreče. Ali niso tudi nesreče božja govorica? Če ima vsak najmanjši kamenček svoj smisel, potem ga mora imeti tudi nesreča.

Treba je znati brati knjigo vesolja. Njene vsebine ni težko razumeti.

ad

ledniki se napravijo v sv. tri kralje. Eden od njih nosi na kolu ali palici zvezdo repatico. Koledniki dobe v dar predvsem dobrote z božične mize: kolače, štruklje, klobase in prekajeno meso.

Dan pred praznikom sv. Treh kraljev blagoslovljajo marsikje po cerkvah vodo, s katero potem ljudje pokrope zlasti njive. Večer pred praznikom pokade in pokrope vse prostore, na vsaka vrata napišejo s kredo začetne črke imen vseh treh svetnikov, tri križe in letnico. Ponekod delajo iz blagoslovljenega lesa cvetnosedelske butare križce. Zvečer jih nesejo na njive in potikajo v zemljo ter polagajo na vodnjak, vrata in okna.

Zjutraj na praznik načno zadnji božični hleb kruha. Vsak član družine dobi velik reženj, živina v hlevu pa majhen košček.

Sveti trije kralji so tudi znani kot zavetniki samskih deklet in uspešni posredniki zakonskega stanu. Že v slovenski narodni pesmi pravi deklet:

K svetim Trem kralom na kirfanje bom šla,
tam bom prosila za moža.

S to svojo posredniško službo pa ti svetniki že posegajo v zgodnji pomladanski pustni čas, čas snubitev in ženitev.

V širšem pomenu se imenuje pust prehodni zimsko-pomladni čas od sv. Treh kraljev do pepelnice. Kakor povsod po svetu tako čuti človek tudi pri nas v predpustnem in pustnem času neizogibno potrebo, da si nadejene krinke na obraz in se še pred nastopom posta pošteno iznori.

Slovenski narodni običaji v januarju

Na pragu novega leta — po veri preprostih ljudi — straši v skrivnostnih zimskih nočeh vse polno zlih duhov. Pri nas na kmetih preganjajo te duhove na sveti večer, na večer pred Novim letom in pred sv. Tremi kralji tako, da pokade in pokrope z blagoslovljeno vodo vse prostore v hiši, v hlevu in gospodarskem poslopju. Navadno pokade z lesom iz blagoslovljene cvetnosedelske butare.

Med božičem in sv. Tremi kralji hodijo koledniki od hiše do hiše, pojo kolednice, zbirajo darove ter voščijo vsaki hiši vse dobro za božič in v novem letu. Kolede opevajo navadno božične dogodke: Jezusovo rojstvo, sveto Družino, betlehemske pastirje in živali, sv. tri kralje in podobno. Nekateri ko-

Zimski motiv
iz Ljubljane

Od kod strah?

So vprašanja, ki jim moramo najti odgovor.

Eno takih vprašanj je problem strahu.

Znanec me je ustavil na cesti: »Naš mali je ves prestrašen. Na cesti ga je zagrabil pes in mu raztrgal hlačke in tudi malo kože. Hlačke so že zašite, koža se celi, a radi bi mu dopovedali, da to ni nič hudega. Skrbi nas, da mu ne bi strah ostal, ker sedaj se boji ne samo psa, ampak tudi mačke, konja in sploh vsake živali.«

Pes je hotel imeti mir

Malega poznam, skoraj bo štiri leta star in, veste, na take je treba še posebej paziti, čeprav bi imeli dva angela varuha. Znanec mi je še povedal, da je fantek priden in do sedaj z njim ni bilo težav. Na oni poti ga je spremljala stara teta, naglušna in seveda tudi ne zadosti urna, da bi ji ne ušel mali iz rok k psu.

Znancu sem poskušal dopovedati, kako bi morali ravnati v takem primeru, a vse, kar mi je dal v odgovor, je bilo: »Po toči je prepozno zvoniti.«

Kar lahko si predstavljamo štiriletnega otroka, kako je živ. Priletna teta ni dosti urna, da bi fantiča ujela, ko je zagledal psa, ki se je sončil ob cesti in mu ni bilo nič prav, da bi ga kdo cukal. Tako je pes po pasje odgovoril — kdo bi mu zameril!

Mati bi drugače ravnala. Otroka bi zadržala, če bi opazila, da je pes razdražljiv. In sinku bi lepo svetovala: »Vidiš, hov, hov se sonči, hoče imeti mir. Zato ga midva lepo pustiva in ga ne bova pobožala.« Ne bi bilo namreč pametno, ako bi ga vnaprej svarila, češ, pes je hudoben, ugriznil te bo. S tem bi zbudila nepotreben strah v otroku, ki bi si mislil: vsi psi so hudobni, druge živali prav tako. Da ni bilo prav, da je otrok sam šel k psu, pa vemo po raztrganih hlačkah.

Ko se otrok razvija, je radoveden in hoče vse poskusiti. Koliko je svarjenja, da je peč »ajs«, a je zastonj, dokler se otrok sam ne opeče in se sam ne prepriča, da je zares »ajs«! Mati mu bo pojasnila, naj se le pre-

vidno bliža ognju; vročina sama mu bo vnaprej pokazala, kako daleč se mu lahko približa. Če ga nihče ne vodi k temu, da zna sam presoditi, ga bo naučila skušnja. Ako je skušnja prevelika, pusti v otroku strah.

Strah je bolezen

Ni nam na tem, da bi se menili o strahovih, ki so znotraj votli, zunaj pa jih nič ni; ne o storijah, ki so jih včasih pripovedovali, kako je koga strašilo na poti skozi gozd, pri tem pa pozabili, da je bil predtem kozarec pijače preveč; niti ne o hudobnih ljudeh, ki so edino pravi strahovi, katerih se je treba bati. Pomenili pa se bomo o strahu kot živčni bolezni.

Vsi zdravniki, ki se s strahom ukvarjajo, vedo povedati, da se začno duševni neredi zelo zgodaj, že v prvih otroških letih. Morda se na zunaj dolgo ne pokažejo. Ob nenadnem udarcu usode, ob življenjski krizi, ob važnih življenjskih spremembah, kot so prehodne dobe, kot je puberteta ali mena, pa se dvignejo in so neprijetni ne samo za nosilca, ampak tudi za druge, s katerimi je »bolnik« v zvezi.

Redko bi našli človeka, ki ni nikdar v življenju prišel do živčnega nereda. Sami smo morda doživeli depresijo, ki je živčnega značaja, morda prekomerno vznemirjenost, morda le trenutni živčni tik.

Ko se mati sklanja nad svojim otrokom v zibelki, nanj vpliva. Pravtako vpliva vsa okolica, v kateri se prebujajo mlado življenje. Čim bolj se življenje razvija, tem bolj vpliv raste. To lahko izrazimo s tujo besedo, da na otroka vpliva duhovna atmosfera. Res je, da človek prinese s seboj na svet nekaj duhovnih osnov, a njegov značaj se oblikuje ob dotiku s svetom, z okolico, v kateri živi. Če je otrok sprejet z veseljem in hvaležnostjo, ako zanj skrbe z ljubeznijo, bo njegov odnos do sveta precej drugačen kot odnos otroka, ki se ga je mati še nerojenega hotela znebiti, ga morda sprejela z nevoljo kot veliko breme in skrbi zanj le, ker mo-

ra, da je ne bi oblast kaznovala zaradi zamenjarjanja otroka. Vse pri sprejemu novega človeka ima svoj učinek. Oči, ki ga gledajo, roke, ki se ga dotikajo, materino mleko, ki ga pije: vse sestavlja vzdušje, ki ustvarja novega človeka. Ko pridejo v kasnejših letih živčni bolniki k zdravniku, ta pogosto odkrije, da je bila vzgoja v prvih letih življenja zmotna in brez ljubezni.

Kako velik je vpliv staršev in drugih sorodnikov! Število bratov in sester, družbeno in gospodarska stran, pa tudi zunanji pogoji, kot vojne in revolucije, begunstvo in razdejanje! Dober zdravnik upošteva še telesno in duševno zdravje in posebne otrokove talente. Otrok bo na vse to »odgovoril« v svojem življenju.

Potem je otroka vodila mama

Za otroka največ pomeni ljubezen: ako je bil v prvih letih ljubljen, in sicer s pravo,

globoko ljubeznijo, ali ne. Pomanjkanje ljubezni je ovira pri vraščanju v življenje in v zunanji svet. Ljubezen pomeni notranjo toplino domače hiše, pomeni potrpežljivost, pa tudi iskrenost, spoštovanje in veselje. Kako lepo govore o tem evangeliji!

Otrok ne sme prezgodaj spoznati temne strani življenja, saj ne prenese prevelikega trpljenja, ker nima še dovolj moči. Spet pa ne sme dobiti napačne slike o življenju. Stopnjema naj bi spoznaval svet, stopnjema tudi dobival zaupanje vase in vanj. Ne moremo ga obvarovati strahu, saj je to delež našega življenja. A dati mu moramo ljubezen, ki bo tudi zanj najmočnejša sila. Ljubezen mu bo ustvarjala okolje, ki bo zanj primerno in ki mu bo pomagalo v rasti.

*

Tako sem razlagal znancu. Ne vem, če me je razumel. Vem le, da je dalj časa vodila malega na sprehod le mama.

nk

Na angleški televiziji je bivši ministrski predsednik Harold Macmillan v intervjuju s tremi časnikarji govoril o svojem življenju od detinskih let do viška politične moči. Sedemdesetletni državnik je naredil silen vtis, ko se je ob sklepu spontano in z ganjenim glasom izpovedal: „Pravi cilj življenja je dostojno in dobro živeti, reči zlu zlo, kadar je bilo storjeno, sramovati se takšnega dejanja in biti ponižen. Samo eno bi rad povedal kot star človek vsem ljudem na svetu: Nikar se preveč ne zanašajte nase . . . ne bodite preveč prepričani, da imate samo vi prav! Človek je res ustvaril veličastne stroje in jaz upam, da bom še doživel, ko bo človek stopil na Luno. Toda vseeno se spleča še enkrat prebrati psalme. Človek pravzaprav ni drugo kot božji služabnik.“

Starec je obležal na asfaltu

Bilo mu je osemnajst let. Sedel je v avtomobil in pognal. Ni sicer imel dovoljenja za vožnjo, tudi gume pri avtu so že izrabljene, a oče mu že dve leti pušča, da se vozi po okolici.

Blizu polnoči je bilo, ko se je vračal z znancem od prijatelja, pri katerem sta bila

na klepetu. Vozil je po glavni cesti. Malo pred krajem, kjer vedno stoji policaj, je zavil v levo, pa se kasneje spet vrnil na glavno cesto.

Nenadoma je zagledal pred seboj na cesti postavo starca. V zadnjem hipu je volan zasukal, a bilo je prepozno: starca je podrl na tla. Odpehljal je naprej, ne da bi se zanimal za človeka na cestnem tlaku.

Slabo uro po nesreči se je sam javil policiji.

Starec je obležal na asfaltu s preklano lobanjo in z zlom-

ljeno desnico. Odpeljali so ga v mrtvašnico.

Pred sodnikom je fant pripovedoval o dogodku brez posebne vznemirjenosti. Kot da nima na vesti smrti človeka . . .!

Med udeleženci razprave je sedel tudi njegov oče. Sodnik je med fantovim pripovedovanjem nehote pogledoval proti njemu. A ta je stalno gledal v tla.

Fant je bil obsojen.

In vendar so vsi navzoči čutili, da se je zgodila krivica. Obsojen bi moral biti oče.

Oče naj ne bo doma za policaja

»Igrače proč! Oče gre!«

V neki družini je takole: kadar prihaja popoldne oče z dela, gleda mati skozi okno, da pravočasno opozori otroke: »Igrače proč! Oče gre!« Le najmanjši se še igra, njegovi bratci pa v strahu trepetajo, kaj poreče oče, ko mali tako razsaja. Večerjajo tiho, da se skoraj muha sliši pod stropom. Muha pač ne ve, kaj je disciplina. Očetov obraz je resen kot pri pogrebu, otrokom je tesno pri srcu. Povečerjajo, gredo spat in se veselijo jutra, ko bodo spet sami z mamo.

V drugi družini je drugače. Tudi tam čakajo očeta, da se vrne iz službe. Brž ko se prikaže pri vratih, vsi otroci skačejo okrog njega, ga objemajo in se mu obešajo na rame. Veselo pripovedujejo, kaj so doma delali, kaj so vse videli, kaj jim je mama povedala, igrače so na mizi. Pri večerji je vse veselo, razigrano. Zjutraj vstanejo, da objemajo očeta, preden gre na delo.

Pogosto slišimo pritožbe nad podivjanostjo moderne mladine. Marsikdo od starejših se sklicuje na »stare, zlate« čase, pri tem pa pozablja, da segajo korenine podivjanosti današnje mladine v družinsko okolje, ki so ga oni, starejši ustvarili. Vzdušje miru, veselja in sproščenosti je pogoj za pravo srečo v družini. To je možno le tam, kjer resnična ljubezen preveva življenje. Le kjer oče in mati, združena v ljubezni, skupno nosita odgovornost za vzgojo otrok, tam bodo tudi uspehi njunega prizadevanja.

Oče, potisnjen na rob

Oče bi moral imeti pri vzgoji prav tako močno vlogo kot mati. A danes je ta naloga prepuščena skoraj izključno le materi. Pogosto stoji oče ob strani ali pa je celo potisnjen na rob tako važnega dogajanja, kot je vzgoja otrok. Zakaj tako?

Eden od razlogov je ta, ker je oče večji del dneva zdoma, da služi za družino vsakdanji kruh. Malo priložnosti ima, da bi se

sproščeno posvetil družini, otrokom, tudi ko bi hotel.

Vendar je odločilnejši drug razlog: razmerje očeta do otroka je po svoji naravi drugačno kot razmerje matere do otroka.

Mati je z otrokom telesno in čustveno povezana od prvega trenutka, ko je v njenem telesu vzbrstelo novo življenje. Zato je ta ljubezen nekaj samo po sebi umevnega, skoraj »prirojena«. Mati ostane vedno navezana na svojega otroka, pa naj bo po značaju tak ali tak, pa naj pridejo vmes celo dogodki, ki otroka materi odtujijo.

V očetovi ljubezni do otroka se pa prepletata nekaka nerodna nežnost in ponos. Ta ljubezen je bolj razumska kot čustvena, bolj premišljena, vsak dan znova pridobljena, a vendar tudi prava ljubezen. Prav iz te narave očetovske ljubezni izvira pojav, da zbujajo oče pri otrocih pogosto več strahu kot pa zaupanja in odkritega veselja.

Različnost materine in očetove ljubezni se kaj jasno pokaže v primeru, ko eden od obeh umrje. Če mati preživi očeta, ostanejo družinske vezi med otroki, čeprav so že odrasli in poročeni, veliko močnejše kot v primeru, če družina ostane brez matere.

Očetova vloga pri vzgoji je prav tako važna kot materina, zato mora biti prav tako dejavna kot njena. Oče se mora tega zavdati in nalogo vršiti. Prav tako mora pa tudi mati storiti vse, kar je v njeni moči, da bo povezala v veselju in zaupanju očeta in otroke med seboj.

fp

Pater Karel Truhlar, naš rojak, ki poučuje na gregorijanski univerzi v Rimu, je v italijanščini napisal knjigo o laikih v Cerkvi „L'ora dei laici“. Izdala jo je italijanska založba „Borla“.

Slovenci po svetu

V beograjski škofiji so Slovenci druga najmočnejša skupina katoličanov. V nadškofiji je med 29 duhovniki 12 Slovencev. Nadškof Bukatko je nedavno o njih izjavil: »Hitro se vživijo v nove razmere, požrtvovalno delujejo, znajo dobiti stik z ljudmi, v dobrih odnosih so s pravoslavno duhovščino.« Slovenci so po vseh župnijah častno zastopani v cerkvenih odborih. Veliko je v Srbiji tudi slovenskih redevnic. Doma niso mogle delovati in so odšle na jug, kjer so jih radi sprejeli.

Med argentinskimi Slovenci so bile v mesecu decembru 1966 kar tri nove maše. V Cordobi je prvič pristopil k oltarju salezijanec Janez Langus. V Slovenski vasi pri Buenos Airesu je imel novo mašo Mirko Grbec, v mestu Ramos Mejia pa salezijanec Alojz Tekavec. Bog jim daj svojo milost, da bodo svojo službo v blagor ljudi in v čast Bogu zvesto opravljali! Tudi v Clevelandu v Ameriki so 29. oktobra s posebno slovesnostjo praznovali slovenski narodni praznik in dan slovenske zastave.

20. novembra so imeli v Slovenski hiši v Buenos Airesu žegnanje. Letos je minilo 10 let, odkar je škof Rožman blagoslovilčasne prostore

te osrednje Slovenske hiše v Argentini. Poleg službe božje, pri kateri je odlično pel zbor „Gallus“ pod vodstvom g. Savellija, je bil na programu nastop slovenskih otrok, ki obiskujejo slovenske tečaje. Direktor slov. duhovnikov v Argentini, msgr. Anton Orebar, je podal tudi finančno poročilo o stroških posloplja Slovenske hiše, ki se počasi dokončuje.

Igravci iz slovenskega naselja v Carapachayu pri Buenos Airesu v Argentini so prišli v Slovensko vas igrat Cankarjevo dramo „Jakob Ruda“. Gledavci so igri z zanimanjem sledili.

Zbor slovenske Glasbene Maticе v Clevelandu v Združenih državah Amerike je imel v novembru svoj jesenski koncert s pestrim in bogatim sporedom. Koncert je bil srednje dobro obiskan. Udeleženci so bili lepega petja na moč veseli. Glasbena Matica se je spomnila tudi svojega pokojnega dirigenta A. Sublja in je ob tej priložnosti poklonila Narodnemu domu v Clevelandu na novo naslikan Subljev portret.

Pred 30 leti so ustanovili v Clevelandu v Ameriki pevski zbor „Slovan“. Prvi koncert pevcev je bil 20. decembra 1936. Od tedaj so navadno nastopali dvakrat na leto in vedno želi navdušenje pri občinstvu. Sedaj je zborov predsednik Jožef Durjava, ki je tudi vodil priprave za jubilejni nastop dne 4. decembra 1966.

V Clevelandu, kjer je v Združenih državah največ Slovencev, imajo »Klub slovenskih upokojencev«. Prirejajo mesečne seje, ki so navadno dobro obiskane in zanimive. Lani so imeli tudi dva izleta, v novembru pa skupno večerjo.

V Clevelandu je priredilo Društvo protikomunističnih borcev spominško proslavo ob 20-letnici mučeniške smrti generala Leona Rupnika.

Nekateri Slovenci se udeležujejo tudi v javnem in političnem življenju Združenih držav. Zato smo ob prebiranju časopisov naših rojakov v Ameriki brali tudi, kako se ta ali oni rojak poteguje za slovenske glasove pri nedavnih ameriških volitvah za državne poslanke.

V Denverju v državi Colorado so imeli 23. oktobra 5. slovensko-hrvatski dan. Glavna misel letošnjega sestanka je bila poklonitev spominu svetniškega škofa Antona Martina Slomška. Za lep uspeh tega dneva sta največ pripomogla g. Leopold Mihelič in g. John Cajna.

Slovenski duhovnik v Winnipegu sredi Kanade, lazarist g. Jože Mejač, je predstavljen za kaplana k Mariji Pomagaj v Toronto. Na njegovo mesto pa pride iz Toronto g. Jože Časl, bivši misijonar na Kitajskem.

Društvo Slovencev »Baraga« v kanadskem Torontu je priredilo zadnjo nedeljo v oktobru predavanje s skioptičnimi slikami o Rimu in o vesoljnem cerkvenem zboru. Predavatelj dr. Blatnik je tudi v šestih točkah navzočim pojasnil, kako je nedavni koncil decentraliziral katoliško Cerkev.

Razstavo slovenskega svobodnega tiska v zamejstvu in izseljenstvu so imeli naši rojaki v Paddingtonu v Avstraliji. »Materina beseda, govorena ali tiskana, dragocena je. Naj se naučimo še toliko drugih jezikov, naša materina beseda ostane slovenska. Ostane tisto globoko intimno občilo, ki veže vse člane slovenskega občestva v domovini in tujini. Slovenščina nam ni samo govornica, je košček nas samih, je del naše osebnosti... Materina beseda, naj bo govorena ali tiskana, nas spaja z narodom. Tiskana beseda je še posebno pomembna.« Tako je zapisal ob tej priliki urednik »Misli«, mesečnika avstralskih Slovencev.

KAKŠNO SLIKO, PROSIM?

Znameniti državnik Windthorst bi rad izrazil neki zaslužni gospe hvaležnost in priznanje. Daroval ji je svojo sliko. Tudi gospa bi mu rada dala kaj za spomin. Windthorst zaprosi za njeno sliko. »A v kakšnem okviru, v kakšnem položaju?« vpraša gospa, hoteč mu čimbolj ustreči. Windthorst gladko odvrne: »Slikajte se, ko boste sklepali svojim otrokom ročice k molitvi. To je najlepši položaj, ki si ga morem zamisliti za mater!«

Sveti trije kralji

Zvezda kaže modrim pot,
tja, kjer rojen je Gospod.
Pridejo pred mestna vrata,
pa se skrije zvezda zlata:

»O, povej nam, kralj Herod,
kje je rojen naš Gospod?«
Kralj Herod se ves prestraši:
»To vedo pismarji naši!«

Sveto pismo jim odpro,
modrim rečejo tako:
»Prerok kliče ljudstvu vsemu:
Kralj bo rojen v Betlehemu!«

Modri grejo v Betlehem,
zapusté Jeruzalem.
Zvezda znana spet zasije,
so veseli modri trije.

Zvezda jih pripelje tja,
kjer je Ježušček doma.
Dajo mu darov izbiro,
glej: zlato, kadilo, miro.

Jezus jih blagoslovi,
kralj Herod se pa jezi. —
Jezus, radi te imamo,
v dar srce ti svoje damo.

ŠOLA DOMA

Glasove izgovarjamo in slišimo. Če hočemo glasove napisati, uporabljamo črke.

K-d-o-r n-e u-b-o-g-a, g-a t-e-p-e n-a-d-l-o-g-a.

R-e-d i-n s-n-a-g-a s-t-a v-s-a-k-e-m-u d-r-a-g-a.

Črke so male in velike, tiskane in pisane.

Vse črke skupaj imenujemo **abecedo**. Slovenska abeceda ima **25 črk**:

A a, B b, C c, Č č, D d, E e, F f, G g, H h, I i, J j, K k, L l, M m, N n, O o, P p, R r, S s, Š š, T t, U u, V v, Z z, Ž ž.

LETO IMA DVANAJST MESECEV:

JANUAR, FEBRUAR, MAREC,
APRIL, MAJ, JUNIJ,
JULIJ, AVGUST, SEPTEMBER,
OKTOBER, NOVEMBER, DECEMBER.

1. Katera dežela je domovina tvojih staršev?

Domovina mojih staršev je Slovenija.

2. Kje je Slovenija?
Slovenija je v Jugoslaviji.

3. Kakšna je slovenska zastava?
Slovenska zastava ima tri barve: belo, modro in rdečo.

4. Katera gora je najvišja gora v Sloveniji?
Najvišja gora v Sloveniji je Triglav.

Slovenci pripadamo k slovanski skupini narodov. Prvotna domovina Slovanov je bila ravnina severno od Karpatov, kjer je danes meja med Poljsko in Rusijo. Ker so Slovani postali zelo številni in jim je pričelo primanjkovati zemlje, so se začeli seliti na vse strani; najdlje proti zahodu smo prodrli Slovenci.

Naselili smo se ob porečjih rek Mure, Drave, Save, Soče in Nadiže. Na jugovzhodu smo prišli do Jadranskega morja. Naseljevanje je bilo končano pred letom 600 po Kristusovem rojstvu. Slovenija je naša domovina že več kot 1400 let.

VPRAŠANJA: 1. H kateri skupini narodov pripadamo Slovenci? — 2. Kje je bila domovina Slovanov? — 3. Zakaj so se začeli seliti — 4. Kateri narod je prodrl najbolj daleč? — 5. Ob katerih rekah smo se Slovenci naselili? — 6. Do kam smo prišli na jugozahodu? — 7. Kdaj je bilo naseljevanje končano? — 8. Koliko časa je Slovenija naša domovina?

(Iz čitanke „Veseli dom“)

UGANKE

1. Podnevi v samoti pod stropom visi,
zvečer pa v prejasni svetlobi žari
in zbira okrog sebe vse dobre ljudi.

Kaj je to?

2. Krščen sem, pa ne kristjan;
vendar je visok moj stan.
Kradel nisem, ne moril,
vendar sem obešen bil.

Kdo je to?

3. Štiri noge imam,
pa ne morem k vam;
kdor pa hoče jesti,
mora k meni sest.

Ali me poznate?

(Rešitev boste našli v prihodnji številki
»Naše luči«).

Spremeni besedo »bor« v besedo »kol«.
Spremeni pa vedno le tisto črko, kjer je narejena črtica (—).

b o r

+ + — = okrajšana beseda za »bolečino«

— + + = potrebujemo za jedi (začim-ba)

+ + — = velika lesena posoda (za vino)

— + + = tisti del sobe, na katerem stojimo

+ + — = del celote (polovica)

k o l

IGRAJMO SE!

Na kup spravimo kakih 20 različnih predmetov: svinčnike, gube, frnikole, kostanje, kamenčke itd. ter jih lepo razvrstimo po tleh ali po mizi. Vodja igre jih spiše na seznam. Vsak udeleženec nato ob seznamu še enkrat pazljivo pregleda, kaj je zbranega. Nato vse predmete pospravimo. Udeleženci morajo po spominu obnoviti seznam vseh stvari, ki so na seznamu. Vodja igre kontrolira s seznamom v roki. Za vsak pozabljen predmet zapiše eno točko v slabo. Vsakemu da določen čas (ne več ko ena minuta).

Primi se z levo roko za nos, z desno pa primi levo uho preko leve roke. Nato hitro menjaj, tako da prime desna roka nos in leva roka preko desne roke desno uho. — Pazi! Primi! Ena, dve, tri: preprimi! — Stvar ni tako lahka!

V družbi postaviš znancem tri Vodnikove uganke. Boš videl, kdo jih bo razrešil najpreje.

1. Kaj je pri jedi prvi?
2. Kdaj je najlepše dekle živelo?
3. Kdaj se repa seje?

(Odg.: 1. usta, 2. od rojstva do smrti, 3. nikoli, vedno le seme.)

Izrezki iz časopisov

TEORIJA in PRAKSA

MLADI SEDAJ, MLADI JUTRI

Kaj pa mladi? Mladi sedaj, še bolj mladi jutri! Ti niso doživljali in nosili ne narodnoosvobodilnega boja, ne povojne graditve, ne IB itd. To je naše in samo toliko tudi njihovo, kolikor to sprejemajo. Lastnost mladih je, da si vedno znova ustvarjajo svoj lasten odnos do vsega včerajšnjega, do vsega obstoječega. To nikoli ni bilo, ni in ne more biti drugače. Torej bodo tisti, ki jim včerajšnje ni znano, ni jasno ali pa jim je nespremenljivo, tudi to včerajšnje postavili pod vprašaj. Gotovo ni treba, da nas vse to straši; še posebej ne to, da bodo marsikaj videli drugače, kot gledamo mi... To pomeni tako za nas kot za njih preizkušnjo in vsebuje negotovost. Premagovati jo bo mogoče z večjo demokratizacijo... (Ljubljana, oktober 1966, str. 1332, 1333).

NAŠI RAZGLEDI

STIRINAIKONJEVNIK ZA POLITIČNA, GOSPODARSKA IN KULTURNA VPRAŠANJA

KAJ PRIDA NAROD PA RES NISMO?

Že dandanašnji lahko s strahom opazimo, da je v naši kulturni atmosferi marsikaj sterilnega, zaplotniškega, primitivnega in provincialnega... Verjetno ni nikogar, ki vsaj v globini srca ne bi priznal, da je za uspešno vzdrževanje današnjega nivoja — kaj šele za smotni nadaljnji razvoj — predvidenih sredstev na vseh koncih in krajih premalo in da še tista trošijo nesistematično, razdrobljeno, pogosto ustrezno prej lokalnim muham ali celo samoljubju posameznikov kot potrebam naše nacionalne kulture... In če se ozremo na vsa ta povojna leta: Kakšen odnos smo imeli do domače knjige?... Tako ali drugače smo pre-

ganjali vsebine, stile in ideje — prizadevno smo, skratka, izrivali literaturo iz središčnih problemov življenja, predvsem našega življenja... Če je res, da ima vsak narod to, kar zasluži, in če ob tem pomislim na slovensko knjigo v tem našem času, bi si na tihem moral reči: Kaj prida narod pa res nismo. (Ljubljana, 5. nov. 1966).

DELO

LJUBLJANA, PETEK, 20. OKTOBR 1966

ČIME SVETE DELOVNEGA LESTVIŠČA SLOVENIJE

IZDAVAJKA NI SKLAD ZA IZDAVATELJEVALE KULTURNE DEJAVNOSTI, V D. B. DRUGA ZA IZDAVATELJEVALE KULTURNE DEJAVNOSTI, V KRAJINI IN IZDAVATELJEVALE KULTURNE DEJAVNOSTI, V KRAJINI IN IZDAVATELJEVALE KULTURNE DEJAVNOSTI, V KRAJINI

KAJ PA JE TEBE TREBA BILO!

Nekateri učbeniki v osnovnih in srednjih šolah, zlasti v strokovnih šolah Slovenije, so srbski oziroma hrvaški... Ni urejeno vprašanje filmskih novic... Gospodarske organizacije iz Slovenije uporabljajo samo srbsčino oziroma hrvaščino za opremo in priložanje svojih izdelkov, namenjenih tudi trgu v Sloveniji. Isto velja tudi za garancijske liste in za navodila za uporabo izdelkov. Zvezni pravosodni in upravni organi poslujejo v srbsčini oziroma hrvaščini... Dne 27. junija 1966... je bilo sklenjeno, da bo Vrhovno sodišče Jugoslavije za stranke v Makedoniji in Sloveniji izdajalo odločbe v makedonščini oziroma slovenščini. Tega sklepa se pa za zdaj še ne drže... Carinarice v Sloveniji izdajajo odločbe v jeziku, ki ga uslužbenec zna — torej najpogosteje v srbsčini oziroma hrvaščini. Predlogov zakonov v zvezni skupščini ne sestavljajo, obravnavajo in sprejemajo hkrati tudi v slovenščini in makedonščini... Obrazci (ki jih izpolnjujejo republiški oz. občinski upravni organi v Sloveniji)... so natisnjeni v srbsčini oz. hrvaščini... Podobne ugotovitve glede obrazcev veljajo tudi za statistično službo, za službo družbenega knjigovodstva, za narodno banko ter za poslovne banke, zlasti pa še za železniška podjetja in za carino... (Ljubljana, 15. nov. 1966, str. 3).

POLITIČNO
NEOPREMI

KLIC TRIGLAVA

LONDON, 1. SEPTEBRA 1966

LETO XXX. ŠTEV. 128

NOVI KRČI

Naj bodo sklepi zadnje seje centralnega komiteja ZK Jugoslavije zgodovinskega pomena ali pa le zasilno skerpucalo — kar bo razsodil

čas —, vsekakor kažejo, da se partija zvija v novih reformnih krčih... Stare, že precej obrabljene voditelje so iz izvršnega komiteja prestavili v predsedstvo in jim s tem omogočili, da še dalje vodijo državo, češ da niso več izvršna oblast v partiji... Kar na prvi pogled predvsem zbode v oči, je dejstvo, da so komunisti ob reformiranju lastne partije spet enkrat prelomili zakone... Tri mesece po obsodbi samovolje so preuredili partijske vrhove, ne da bi člani mogli odločiti tako ali drugače, kot je bilo predpisano... Po dvajsetih letih odpravljajo vsemogočno partijsko vodstvo vsaj na papirju... Crvenkovski ima prav, ko pravi, da ne v jugoslovanski državi ne v partiji ni demokratičnih tradicij, ki so krvavo potrebne... Pridobili si jih bodo, če bodo poslušali kritičen, strog, a trezen glas tistih, ki se z njimi ne strinjajo, do česar pa je še dolga pot. A kljub temu, začelo se je. (London, 5. nov. 1966, str. 3, 4).

BLAGA SMRT?

Nemški katoliški tednik »Bildpost« prinaša v svoji številki 12 z dne 11. septembra 1966 izjavo Milutina Morača, po podpisu protokola z Vatikanom (Morača je bil vodja jugoslovanske delegacije pri pogajanjih): »Jasno, jaz sem ateist. A mi nočemo več krvavo preganjati religije, marveč jo bomo prepustili njeni blagi smrti.« (Buenos Aires, 15. nov. 1966, str. 6).

BREZ BERGEL

Prvi resni glasovi o razpadu druge Jugoslavije so se začeli oglašati že pred približno poldrugim letom — bili so že dolgo taki glasovi —, toda močnejšo obliko so dobili, ko so nekateri vodilni komunistični politiki v Sloveniji začeli ponujati načrte o odcepitvi Slovenije in iskati zanjo opore tu ali tam... »Rad bi srečal tistega, ki bi mi povedal, kako bi mogla živeti svobodna slovenska država...!« se je še pred kratkim širil slovenski defetizem... Ker nas je bilo strah, si iščemo opore in »morali« smo se nasloniti drugam — kdor nima nog za lastno hojo, mora seči po berglah... Ker bergle čez zabod in sever ne sežejo, tudi ni več pogleda naprej, kjer so sicer zelo vidni obrisi Zedinjene Evrope in tudi Organizacije združenih narodov... Kaj se bo zgodilo, če se bomo v času, ko marsikaj raz-

pada, zbegano ozirali, »joj, moj Bog, kam bi dal — kam se bom naslonil...« in bi bili v zadnjih trenutkih strahu toliko brez srca in talent celo odnesli k sosedu in ga tam zakopali...! (Buenos Aires, 30. okt. 1966, str. 8).

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE

ZASTAVA BREZ NAVLAK

Za Slovence pomeni 29. oktober 1918 začetek narodno-državnega življenja. Pomeni konec zapostavljanja slovenskega jezika v cerkvi, šoli in uradu, pomeni konec socialnega in gospodarskega zatiranja vsaj velike, osvobojene večine Slovencev po tujcih, konec ozemeljske razkosanosti na Kranjce, Štajerce, Korošce, Primorce in konec vladanja črno-zolte zastave, ki je prinesla v teku stoletij toliko bridkega in toliko žgočih krivic zatiranemu slovenskemu ljudstvu...

Na naš narodni praznik letos Slovenci, ki živimo v svobodi, znova poudarimo: edinole čista, belo-modro-rdeča trobojka brez vsakih drugih oznak in navlak je naša edina narodna in državna zastava, ki naj nas in ves narod vodi v dan nove svobode v demokratičnem redu...

Pozdravljamo vsak resnično koristen napredek domačega življenja, z veseljem ugotavljamo vsako, še tako malo popuščanje v zatiranju svoboščin, ki je pa, žal, še vedno glavno sredstvo vladanja komunistične enopartijske in policijske diktature, in želimo vsem naporom za rešitev gospodarstva popoln uspeh.

Le popolna svoboda in pravna varnost ljudi vseh naziranj ter enakopravnost vseh narodov morejo privabiti nove sile, nove ideje ljudi kreposti in sposobnosti, ki so kričече nujno potrebne v vodstvu državnega življenja... (Buenos Aires, 27. okt. 1966, str. 1).

Mohorjeve knjige za leto 1967 in Družinska pratika za leto 1967 se še dobe za zelo nizko ceno.

Pišite kar na Družbo sv. Mohorja v Celovcu, Viktringer Ring 26, 9020 Klagenfurt, Austria, in vam jih bodo poslali.

„Veste, zakaj so v vlaku pepelniki narejeni tako, da se dajo obrniti?“

„Menda zato, da jih je mogoče izprazniti.“

„Točno. Drugače bi morali vsakokrat obrniti ves vlak.“

„Kako je s tvojim radiom?“

„Kakor z lokomotivo.“

„Kako?“

„Na vseh postajah piska.“

„Kako je na Madžarskem?“

„Kot v tramvaju.“

„Ne razumem.“

„Večina jih sedi, drugim se pa kolena tresejo.“

Za časa italijanske zasedbe Slovenije je prišel italijanski vojak k Slamiču: „Za dve liri kosti za mojega psa.“

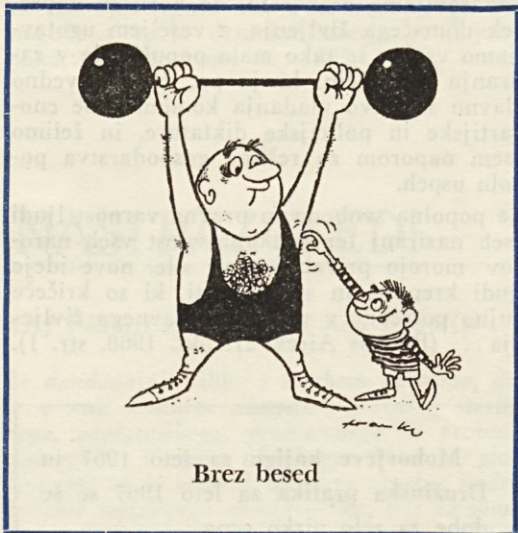
„Naj zavijem?“ je vprašala prodajavka.

„Ne, hvala, bom kar tukaj pojedel.“

Francoski igravec Fernandel se je, oblečen v duhovnika, ker je igral Don Camila, srečal s petletno deklico. Pa ga je ta prosila: „Blagoslovite, prosim, mojo punčko!“

„Nisem pravi duhovnik,“ je pojasnil Fernandel.

„Saj moja punčka tudi ni prava,“ je rekla deklica.

Brez besed

Ruski poslanik je obiskal umobolnico v nekem mestu. Videl ga je eden od bolnikov, pa je vprašal upravnika: „Kdo pa je to?“

„Ruski poslanik,“ mu je ta pojasnil.

„Revež! Jaz sem tudi mislil, da sem Napoleon, ko sem sem prišel.“

„Si čutil potres to noč?“

„Ne. Moja žena ga je pa. Slišala je, kako sem padel s postelje.“

„S postelje si padel in nisi nič čutil?“

„Slišal sem, da je nekaj padlo, pa sem mislil, da je žena. Obrnil sem se na drugo stran in znova zaspal.“

Za dobro voljo

Učenci so morali narisati sveto Družino. Eden od njih je narisal letalo in štiri glave, ki so molele iz njega.

„Kdo je pa četrti?“ je vprašala učiteljica fanta.

„Poncij pilot.“

„Ali je pri vas prašič naprodaj?“ vpraša mesar fantka, ki je prišel odpirat vrata.

„Je,“ odgovori fantek in steče proti kuhinji: „Ata, zunaj bi te nekdo rad.“

Zdravnik pacientki: „Nič hudega ni. Sem in tja se skopljite v topli vodi, poskerbite, da boste dihali čist zrak in toplo se oblačite.“

Pacientka možu, ko pride domov: „Zdravnik mi je predpisal dva tedna morja, dva tedna planin in krznen plašč, da se ne prehladim.“

„Podpišite, prosim, tole priporočeno žalno pismo.“

„Ojoj, brat mi je umrl.“

„Kako pa veste?“

„Poznam njegovo pisavo.“

Nadškof Jeglič je stopal navzdol po Prešernovi ulici. Pa je opazil fantiča, ki se je stegoval za gumbom hišnega zvonca.

„Ti bom pomagal, ti bom pomagal,“ je hitel dobri nadškof in pritisnil na gumb.

„Sedaj pa teciva,“ je rekel pobalin.

Glubi ribič je lovil ribe. K njemu je prišel drug glušec in ga vprašal: „Ribe loviš?“

„Ne, ne,“ mu je ta odgovoril. „Samo ribe lovim.“

„Aha, sem mislil, da ribe loviš.“

„Moja nova tajnica je najmanj mesec dni v zaostanku z delom, pa je šele en teden pri nas v službi.“

Profesor vpraša Janeza: „Zakaj je Napoleon tako sovražil Angleže?“

Janez: „Ker je zaradi njih umrl v pregnanstvu na Sveti Heleni.“

„Kje je Tone? Že tri dni ga ni na spregled.“

„V postelji. Nikamor ne more.“

„Kaj mu pa je?“

„Zadnjič se je ponoči vrnil domov trezen, pa ga zato lastni pes ni spoznal in ga je oklal.“

Na mitingu.

Govornik: „Naši sovražniki so birokrati-
zem, klerikalizem, liberalizem, trockizem, sta-
linizem...“

Glas iz ljudstva: „...in revmatizem!“

„Imaš cigareto?“

„Ne. Odvadel sem se.“

„Kajenja?“

„Ne, dajanja.“

„Ko sem kupil pri vas avto, ste mi obljubi-
bili, da mi boste poskrbeli vse, kar se mi bo
polomilo.“

„Tako je.“

„No, potem vas prosim, da mi poskrbite
štiri sprednje zobe in tri rebra.“

„Mislila sem, da je vaša sestra srečna v za-
konu. Sedaj pa slišim, da se z možem nepre-
stano prepirata.“

„Res je, a prepirata se o tem, kdo od obeh
je v zakonu srečnejši.“

Hazarderja so prosili, naj pove kaj iz svo-
jega življenja. Pa je rekel: „Prišel sem na to,
da se ni pametno spuščati v hazardne igre v
dveh primerih: takrat, kadar nimaš denarja,
potem pa takrat, kadar ga imaš.“

„Če grem v gostilno, žena tri dni ne govori
z mano.“

„In greš pogosto?“

„Ne, le vsak tretji dan.“

Charlie Chaplin je kupil v neki trgovini
klobuk. Trгоvec je brž izobesil v izložbi na-
pis: „Pri nas kupuje klobuke Charlie Chaplin.“

Ponoči je prilepil drug trgovec na izložbo
pod prejšnji napis pripis: „Zato se mu vsi
smejejo.“

Otrok je prinesel domov same slabe rede.
Na vprašanje staršev, zakaj, je fantek pove-
dal, da ga učiteljica stalno muči.

Drug dan je šel oče v šolo. Ko se je učite-
ljici pritožil zaradi nečloveškega postopanja
z njegovim otrokom, je ona otroka poklicala
in ga vprašala: „Koliko je dva in dva?“

Otrok pa očetu: „No, vidiš, je že spet za-
čela.“

„Kako je angleščina čudna! Piše se Shake-
speare, izgovarja se pa Šopenhauer.“

Kritik: „Če je to na sliki sončni zahod, sem
pa jaz osel.“

Slikar: „To je sončni zahod!“

„Pa nisi menda zaročen s tisto Špelo?“

„Ne, nisem.“

„Kako si se je pa rešil?“

„Oženil sem se z njo.“

„Kaj pa pišeš, Janko?“

„Metki, da jo imam rad.“

„Saj še ne znaš pisati.“

„Saj ona še tudi ne zna brati.“

„Kaj tudi vi potujete na Dunaj?“

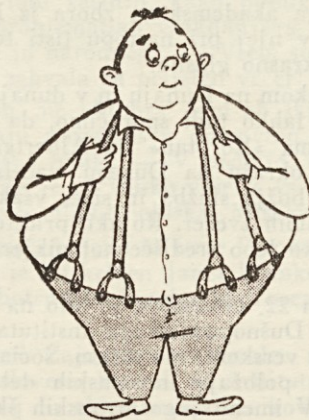
„Tudi.“

„In kaj boste na Dunaju?“

„Izstopil.“

Studentje so se hoteli norčevati iz Bob Ho-
pa, pa so ga vprašali: „Kaj se vam res ves svet
smeje?“

„Res,“ je ta odgovoril, „a samo, kadar jaz
hočem.“

Brez besed

poročila

Avstrija

Gradiščansko. V sladkorni tovarni Siegensdorf se je smrtno ponesrečil 46-letni Štefan Ficko iz kraja Boreče na Goričkem v Pomurju, občina Murska Sobota. Ponesrečeni sezonski delavec zapušča osem nedoraslih otrok. Do nesreče je prišlo, ker sta ga pri prevozu sladkorne pese stisnila dva vagona in je zaradi hudih notranjih poškodb izdihnil, še preden so ga pripeljali do bolnišnice. S to hudo nesrečo se je število žrtev med prekmurskimi sezonskimi delavci v Avstriji povečalo na 17 smrtnih primerov. Bog daj rajnemu večni pokoj, užaloščeni družini pa tolažbo!

Dunaj. V prejšnji številki smo poročali o otvoritvi visokošolskega doma »Korotan« na Dunaju. Dodajamo še to, da je ta dom le 200 metrov proč od hiše, v kateri sta slovenski pesnik dr. France Prešeren in nemški pesnik svobode Anastazij Grün sklenila večno prijateljstvo. Visokošolski dom je zgrajen po načrtih slovenskega koroškega arhitekta prof. Janeza Oswalda. Dom ima v pritličju lepo kapelo in prostorno dvorano, primerno za razne prireditve. Pesem slovenskega akademskega zbora iz Ljubljane se je v njej pri nastopu tisti teden po otvoritvi krasno glasila.

Vsem rojakom na Dunaju in v dunajski okolici sedaj lahko tudi sporočimo, da se je v kapeli doma »Korotan« na Albertgasse 48, v osmem okraju na Dunaju, začela redna slovenska božja služba in sicer vsako nedeljo ob sedmih zvečer. Rojaki, pridite! Sedaj imamo tako lepo središče kot nikjer drugod v Evropi.

Dne 21. in 22. novembra je bilo na Dunaju v okviru Dušnopastirskega instituta posvetovanje o verskem, moralnem, socialnem in kulturnem položaju inozemskih delavcev v Avstriji. V imenu jugoslovanskih škofov se je razpravljala udeležil banjaluški škof dr. Pichler. Prisotni so bili razni zastopniki avstrijskih državnih in cerkvenih ustanov. Od Slovencev so se ga udeležili žal le trije: p.

Čuk iz Innsbrucka, g. Zdravko Reven in g. Franc Brumnik iz Celovca. V zadnjih letih se je število inozemskih delavcev v Avstriji močno povečalo in kaže, da se bo še bolj. Slovenci in Hrvati zavzemajo med njimi prvo mesto. Posebne težave v socialnem pogledu so za tiste, ki pridejo v državo kot turisti in se tu zaposlijo. Kljub socialni konvenciji med Avstrijo in Jugoslavijo, ki je rešila načelno veliko potrebnih zadev, se čuti pomanjkanje socialnih skrbnikov, ki bi organizirali pomožno službo za reševanje podrobnih vprašanj, pred katera so naši delavci oziroma njihove družine postavljeni. Podobno je v dušnopastirskem pogledu. Tu predvsem manjka slovenskih duhovnikov, ki bi stalno in izključno oskrbovali rojake. Prav nič ni še urejeno, da bi bila na razpolago kakšna finančna sredstva za vzdrževanje duhovnikov in socialnih središč. Slovenska Cerkev v domovini tega ne more oskrbeti, ker njej sami manjka duhovnikov in sredstev za delovanje. Avstrijska javnost se doslej s temi problemi skoraj ni pečala. Udeleženci omenjenega posvetovanja so obžalovali, da se zaradi nekaterih slabih primerov poboja, pretepanja ali vlačugarstva — ki ga dobiš pri vseh narodih — vzbuja v javnosti nezaupanje do naših delavcev in preziranje.

Innsbruck. Za slovenske in hrvatske vernike je posebna božja služba v naslednjih krajih: Innsbruck, St. Johannes-Kirche am Innrain (vsako nedeljo ob 11. uri); Steinach, župnijska cerkev (vsako prvo nedeljo v mesecu ob 5. uri popoldne); Schönberg, župnijska cerkev (vsako drugo nedeljo ob 5. uri popoldne); Matrei na Brennerju (vsako tretjo nedeljo ob 5. uri popoldne); Rum pri Innsbrucku (vsako četrto nedeljo ob 5. uri pop.); Zirl (vsako 3. nedeljo v mesecu ob 5. uri popoldne); Telfs (vsako 2. nedeljo v mesecu ob 10.30); Absam (vsako 3. nedeljo ob 5. uri pop.). Rojaki, pridite in obvestite še druge znane!

PREDARLSKO

Službe božje. »Gastarbeiter-Referat« škofijskega dušnopastirskega urada v Feldkirchu objavlja, da bodo slovenske službe božje v

Bregenzu (v kapucinski cerkvi ob pol enajstih dopoldne) in v Bludenzu (v spodnji cerkvi cerkve sv. Križa ob petih popoldne) naslednje nedelje: 15. januarja, 19. februarja, 19. marca in 23. aprila. Vsi prijazno vabljeni. Povejte še drugim, ki tega morda ne bi brali.

Prijetno srečanje. Dne 20. novembra se je v Bludenzu zbralo okoli 180 sezonskih delavcev iz Jugoslavije iz bližnje in daljne okolice. Naš p. Štefan, ki pride od časa do časa med nas, je poskrbel, da smo imeli lepo domačo službo božjo. Ob tej številni udeležbi se je videlo, kaj bi pomenilo, ako bi imeli svoj pevski zbor. Pri maši je bil navzoč tudi tukajšnji dekan. Posebnost tega srečanja je bilo, da se ga je udeležil tudi bludenski župan Dietrich, s čimer je pokazal, da ceni delo naših ljudi. Ta je tudi otvoril ples, ko so muzikantje krajevne skupine »San Remos« zaigrali svojo poskočno melodijo. Janez Karnekar in Avgust Lepenik sta nastopila z več zanimivimi nastopi in šaljivimi točkami. G. Lepenik nam je s svojim nastopom pokazal, kako potrebno, pa tudi možno, je ustanoviti slovensko igralsko skupino in slovenski pevski zbor. Čestitamo k njegovi podjetnosti in želimo tej misli uresničenje ter vabimo vse rojake, da vsak na svoj način pomaga. Saj človek ne živi samo od dela. Naj bi bilo to srečanje v Bludenzu začetek slovenskega kulturnega delovanja na Predarlskem. Tudi tod naj drugorodci spoznajo slovensko kulturo, slovensko pesem in naš narod. V razgovoru pri tem lepem srečanju naših sezonskih delavcev je prišel pogovor tudi na bližnje božične praznike, katere si vsak želi preživeti v domačem krogu. Ta ali oni je z vsem srcem hrepenel čimprej v decembru priti v domači kraj.

Francija

PAS-DE-CALAIS

Decembrski prazniki so za nami. Sv. Barbara je zbrala številne rudarje okrog oltarja, pa tudi v veseli družbi; zlasti lepo je bilo v Sallaumines, kjer so se člani Društva svete Barbare skupno s cerkvenimi pevci zbrali na zakuski v francoskem patronažu.

Miklavževanje v Armentières je bilo združeno z adventno duhovno obnovo. Veselje naših malčkov je bilo zelo veliko. V Fouquières-s-Lens v dvorani Mlinar je bil tudi letos sv. Miklavž zelo lepo sprejet in radodaren. Ob številni udeležbi otrok so najprej najmlajši nastopili z otroško trodejanko »Pavelčkova piščalka«, ki je bila kar lepo izvedena in pokazala, da se tudi na tujem otroci

radi uče slovenščine. Skupina Rebol je pričarala našo slovensko pesem in žela veliko ploskanja. Z združenimi močmi smo razveselili rojake s šaloigro »Kakršen gospod, tak sluga«. Miklavž z darovi je pa najbolj napolnil z veseljem otroška srca. Vsem igravcem in vsem, ki so omogočili prireditve: Bog plačaj!

Božič smo obhajali po lepih domačih navadah. Udeležba je bila zlasti pri polnočnihah nadvse velika. Za novo leto 1967 želimo vsem rojakom veliko milosti in blagoslova.

V Liévinu je bila na sv. Martina dan, dne 11. novembra, krščena Milena Grilec.

21. novembra se je po daljšem bolehanju v Noyelles-s-Lens preselil v boljšo domovino Karel Zavolovšek, v 77. letu svoje starosti. Ta tihi in vestni delavec se je na pot v večnost nadvse lepo pripravil. Žapušča ženo in tri sinove z družinami. Njegov pogreb je pokazal, kako smo ga cenili. Naj mu sveti večna luč, žalujočim pa izražamo svoje sožalje.

PARIZ

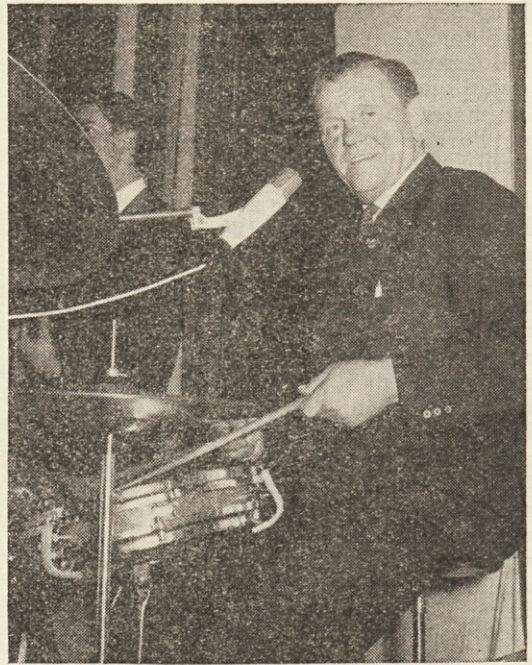
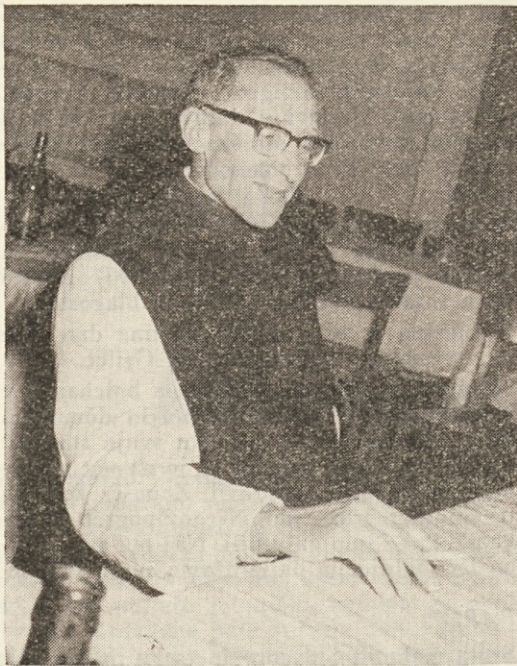
Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, Paris 6°, métro: Sèvres-Babylone. Slovenska pisarna — 7, rue Gutenberg (prilličje, levo), Paris 15°, métro: Charles-Michels, telefon: 250-89-93 — je odprta vsak torek in vsak četrtek popoldne.

Ob 60-letnici smrti duhovnika in pesnika Simona Gregorčiča so nam študentke in študentje ter akademičarke in akademiki pod vodstvom patra Roberta in gdč. Zile Kemperle za nedeljo, 20. novembra, priredili lep »Večer slovenske pesmi in proze«, kjer se je vsakdo ob res doživetem podajanju slovenskih pesnikov in pisateljev, starejših in mlajših, s Cankarjem zavedel, da je slovenska beseda »beseda praznika, petja in vriskanja«. SMO pa tudi začutili, kako pesnik globoko zajame problematiko vsakdanjega življenja, osebnega in narodnega. — Vsem sodelavcem prisrčna zahvala za prijeten večer!

V nedeljo, 30. oktobra, smo ob skioptičnem predavanju poromali v domovino in še na dalmatinsko obalo. — V nedeljo, 4. decembra, pa nas je na veliko veselje vseh, mladih in starejših mladih, obiskal Miklavž.

V družini Antona in Irme Petovari iz Sartrouville je bil krščen Janez Branko, katerega sta botrovala Stanko in Terezija Petovari.

Dr. Francè Zajdela, raziskovalec raka svetovnega slovesa, ki vodi na inštitutu Pasteur laboratorij in ekipo znanstvenikov, ki raziskujejo raka, je od francoske vlade dobil visoko odlikovanje: postal je vitez Narodnega reda za zasluge (Chevallier de l'Ordre national du Mérite). Visoko odlikovanje mu je v

Leva stran:

Zgoraj levo: Pater Štefan Kržišnik, cistercijanec. Ob vsem drugem delu skrbi za Slovence na Predarlskem. — Zgoraj desno: Avgust Lepenik iz Bludenza pri glasbenem nastopu. — Spodaj levo: V Bludenzu — v prijateljskem krogu rojakov. — Spodaj desno: Pokojni Franc Alif iz Lodelinsart-Ouest. Rojen je bil leta 1895 v Zagorju ob Savi, umrl 11. novembra 1966 v Charleroi. Naj počiva v miru!

Desna stran:

Zgoraj: Miklavževanje v Nici. — Spodaj: 10. septembra sta se v cerkvi Ste. Marie du Lac v Franciji poročila Jožef Kolenc iz Gomilic v Prekmurju in Bernadette Marija Lončarevič iz Turnišča v Prekmurju.

Največja pisateljica Norveške Sigrid Undset je zapisala: „Žena ne more postati nič boljšega kakor dobra mati in nič slabšega kot slaba mati.“

imenu francoske vlade ob navzočnosti šefa socialnega ministrstva, dr. Aujaleuja, in njegovih najožjih sodelavcev in prijateljev izročil 3. decembra ravnatelj Pasteurjevega inštituta dr. Latarget, Svojemu rojaku, ki pogosto prihaja med nas, iskreno čestitamo.

Melun. Tiskarski škrat je zakrivil, da šele danes čestitamo k poroki Jožeta Murna, doma iz Velikega Orehka v stopiški fari, in Nade Molek, doma iz Slamne vasi v metliški fari.

Chateauroux. V nedeljo, 13. novembra, smo se Slovenci zbrali k skupni maši in h krstu Franca Geriča, sina Jožeta in Veronike Gerič; botrovala sta Michel Koroša in Josette Moreau.

OB LUKSEMBURGU

Tucquegnieux-Marine. Upokojencem se je pridružil 56 let stari rudar Jože Rak. Delal je najprej na kmetiji v Sancy, potem pa na rudniku. Ima šest otrok. Želimo mu, da bi v zdravju in zadovoljstvu dolgo užival zasluženi pokoj. — Umril je osemdesetletni Francoz, rudniški bolničar g. Joseph Liegeois. Veliko dobrega je storil in pomagal bolnim Slovencem, zato je prav, da smo se udeležili njegovega pogreba in da se ga spomnimo na tem mestu. Naj mu Vsemogočni povrne njegove zasluge! — Kljub krizi, katero preživljajo železni rudniki, nas sv. Barbara ni pozabila. Vsak je dobil par steklenic vina in cigarete. Vdove ter nad 65 let stari upokojenci so prejeli vrhu tega še kokoš in četrt kg kave. Zvečer se je, kdor je hotel, sukal in vrtil brezplačno v rudniški dvorani. Tudi v cerkvi je bilo nekoliko več ljudi kot po navadi. Župnik je vzpodbujal k medsebojni ljubezni in pomoči, katere je danes delavstvo potrebno bolj kakor kadarkoli poprejkajti bodočnost je temna in negotova. Zaskrbljeni obrazi so odobravalji njegove besede.

IZ VZHODNE LOTARINGIJE

Velika žalost je zadela družino Kesič-Strmšek, ko je na porodu četrtega otročiča umrla 7. 11. v bolnišnici mati Štefka, roj. 1931, in bila pokopana v Hombourg-Haut 10. novembra. — Na cesti nima več veliko prostora ne pešec pa tudi ne kolesar: 11-letni Edmund Pestotnik iz Behren-Cité je namreč tako nesrečno padel s kolesom, da je umrl 13. 11, in bil pokopan v Behren 16. novembra. — 17. 11. je zapustil v Folkling pri Morsbachu svojo družino rudar René Oblak, komaj 43 let star, in bil cerkveno pokopan 19. 11. v zgoraj imenovani župniji. — 2. 12. je zapustila ta svet 75 let stara vdova Frančiška Košutič, dobra mati, ki je kot čebelica zbirala vse, kar je bilo mogoče za družino svoje hčerke. Pokopana je bila cerkveno v kraju

Hombourg, kjer je živela pri svoji hčerki. — 3. 12. pa je dopolnila svojo življenjsko pot 80-letna vdova Marija Čebular. Bila je ena izmed prvih rojakov, ki so prišli v tukajšnje kraje že leta 1902. S cerkvenimi molitvami je bila pokopana dne 5. 12. v Freymingu. — Tudi v Louperhouse je zapel mrtvaški zvon: Franc Andraške, mož Slovenke Marije Novak, se je poslovil od svoje družine. Imel je sedem otrok in najstarejša Doroteja je bila rojena v Tržiču.

Čeprav kar naprej poje mrtvaški zvon, pravijo ljudje, da se množe otroci po naših kolonijah, kot rastejo gobe po dežju. Z veseljem sta sprejela v svojo sredo malo Sabino dne 24. 10. Rudolf Vendramin in Magdalena Zabukovec; dne 20. 11. so jo krstili v Merlebachu. Ravno pred prihodom sv. Miklavža je razveselila mala Nikol mlado družino Alojzija Gregorčič in Silvo, roj. Hajsinger; 4. decembra je bila hčerkica krščena v župnijski cerkvi v Merlebachu. Bog daj, da bi bila tudi ona tako dobra cerkvena pevka, kot je njena mati Silva! — 8. novembra sta se razveselila malega Stanka oče Stanko Hrvat in mati Elizabeta; pri krstu dne 25. 12. sta mu dala ime Mihael-Stanko. — Naj vse imenovane ter tudi nepriglašene blagoslovi božje Dete, da bi otročiči »rastli v modrosti pri Bogu in pri ljudeh«!

Svete maše: v mesecih oktober, november in december so imeli rojaki po vseh naselbinah lepo priliko udeležiti se slovenske sv. maše, za lepe praznike opraviti sveto spoved in prejeti sv. obhajilo. Tudi mnogi bolniki, ki so si želeli tolažbe in vdanosti v trpljenju, ko ležijo v bolnišnicah ali doma, so imeli dosti prilike, da so s čisto dušo po dobri spovedi pričakali tolažbe polne božične praznike. Zima je pred božičem še precej prizanašala tem krajem. Naši čez 70 let stari upokojenci so si večkrat lahko privoščili kratke sprehode, da so videli, kako pridno delajo avtocesto od Metza proti Sarrebrucku, kako rastejo ob vseh potih nove stavbe, da so opazovali silni promet na cesti. Rojaki v novih naseljih Behren Cité, Farébersviller-Cité, Cité-des-Chênes pripeljejo tako radi s seboj tudi svoje otroke k sv. maši. Hvalevredno je to: otroci slišijo naše pesmi, vidijo, da mati in oče molita, prejmejo blagoslov za svojo bodočnost. Le pripeljite jih tudi še zanaprej! Ko vas ne bo več na zemlji, se bodo še spominjali vas, svoje matere in očeta, ki sta molila, morda tudi šla k obhajilni mizi in prepevala lepe slovenske mašne pesmi. Cerkevni zbori v Merlebachu in po kolonijah so z požrtvovalnostjo povzdignili našo sveto mašo. »Slomšek« v Merlebachu je pod spretnim vodstvom šolskega ravnatelja g. Emila Šimkovca lepo uvajal tudi letos rojake v skrivnost sv. maše. Vsem se pristrčno zahvaljujem za pridno sodelovanje!

Po vseh naseljih nekateri naši rojaki tudi radi sodelujejo pri delu Katoliške akcije, pri raznih mladinskih organizacijah, vedno pripravljeni pomagati svojim in domačim duhovnikom ter podpirati vse katoliške časopise in revije v našem in tujem jeziku.

Društva: Zgodovinsko slavno društvo »Triglav« in »Društvo sv. Barbare« v Jeanne d'Arc sta se združili v skupnih nastopih. »Sava« in »Slavček« pa sta opustila svoje ime in so se preostali člani zbrali vsi v skupnem društvu »Jadran«. Vsa društva so z raznimi prireditvami in izleti skušala ohraniti in poglobiti ljubezen do našega naroda, našega jezika, pokazala svojo ljubezen do članov in članic pri pogrebih in podporah. Skoro vsa društva so lepo skrbela, da v nedeljah nikdar niso imeli sestankov, pevskih vaj med slovensko sveto mašo. Tiste, ki tega ne upoštevajo, pa prosimo, naj store to v bodočnosti. Mislite na svoje otroke, ki vam ne bodo hvaležni za seje med sv. mašo, pač pa zelo hvaležni za božji blagoslov, ki ga vsakokrat prejmete pri božji službi ob nedeljah.

Zveza z rojaki doma je še vedno zelo dobra: še vedno gre v domovino veliko podpore v denarju, oblekah in raznih potrebnih predmetih; iz domovine pa prihajajo posamezniki, pevski, glasbeni zbori, ki utrjujejo vedno na novo ljubezen do naše pesmi in naše vesele glasbe. Tu lahko vidijo in se prepričajo, da so mnogi poleg ljubezni do domovine ohranili še drugo svetinjo: našo zveličavno sveto vero, ki polaga temelj mirnemu življenju!

Naj se tu vsem rojakom zahvalim za vse dobre, ki so jih izkazali v letu 1966 slovenskim duhovnikom, zlasti pa meni. — Stanko iz Merlebacha.

NICA

Skoki cele štiri zadnje mesece se ni dogodilo v Nici nič posebnega. Lansko leto smo priredili tako lep koncert, ki se ga francoska publika še posebej spominja z veseljem. Letos ni bilo ne prireditev razen izleta, katerega se je udeležila tudi le skupina ljudi. Šli smo enkrat v St. Martin du Vesubie in to je bilo vse. Kako lepo bi bilo lahko, ko bi se majčkeno bolj zanimali! Tudi za Lurd nismo spravili skupaj skupine. Kaj je temu vzrok? Ljudje delajo, gredo obiskat svojce v Gorico, vsak posameznik kot primorski rojak. A bi morali še kaj več. To zares ni idealno: biti tako vsak zase, ko smo vendar otroci enega Očeta v nebesih in pripadniki istega slovenskega naroda, ki se drugje po svetu tako udejstvuje.

Vendar je lahko tudi brezhrupno življenje lepo. Čast Slovincem na Azurni obali! Skoraj ni človeka, ki bi ne imel urejenega svo-

ga družinskega in zakonskega življenja. Tam posvečuje svoje moči družini in je cenjen v okolici in pri francoskih oblasteh kot dober delavec, kot poštenjak. Par izjem je, ki kot fantje tavajo in tavajo brez resnosti, često tudi brez Boga. Naravne smrti pravzaprav še nismo imeli, kar smo tukaj. Deloma je to zaradi tega, ker je še vse mlado. Pred tremi meseci pa smo imeli žalosten primer, a je bolje, da ga ne popisujemo, ker je preveč žalosten. Dogodil se je v mestu Cannes.

Naš pevski zbor? Kaj mislite o tem, ali bi ne bilo prav, ko bi se vzeli skupaj in bi kaj napravili?!

V času od zadnjega dopisa smo imeli poroko gdč. Volkove Teodore. Na sam dan sv. Miklavža je stopila pred oltar s svojim izbrancem, francoskim fantom, ki je uslužben pri državni železnici. Poroka je bila v krogu najožje družine in bi mogla biti za vzgled, kako je možno mirno, dostojno in vendar prisrčno obhajati tak dan.

Na dan nedelje, 4. decembra, nas je obiskal sv. Miklavž. Tudi to je bilo letos zelo prisrčno, četudi je ob angelu parkelj malo zarožljaj. Pahorjevemu Ladu bi kmalu izpodnesel noge s svojo verigo. Otroci so govorili: Joj, joj, sveti Miklavž je bil tako ljubezniv, oni črni je bil pa kar hudoben. Pošiljamo sliko v »Našo luč«, da vidite lahko zbranih nekaj naših otrok okrog svojega dobrotnika.

Naročnino za »Našo luč« poravnajte pri g. župniku p. Jakobu!

CHARLEROI-MONS-BRUSELJ

Dne 11. novembra je umrl g. Franc Alif iz Lodelinsart-Ouest. Operirali so ga 7. novembra in ponovno 10. novembra na večer, toda zaman. Podlegel je, ker ga je zadela možganska kap. Večje število slovenskih rojakov in rojakinj ga je spremilo na zadnji poti v torek, 15. novembra; položili so ga v isti grob v La Docherie, kjer že počiva njegova prva žena, Alojzija Duh. Pokojni Franc je bil znan daleč naokoli in je vedno rade volje sodeloval, posebno zadnja leta, na slovenski prireditvi v Gilly. Rodil se je leta 1895 v Zagorju ob Savi in je že leta 1922 odšel od doma na delo v tujino. Bil je nekaj let v Nemčiji, nato v Holandiji in v belgijskem Limburgu. Nad 38 let je delal v rudniku; že v domovini, pred odhodom v tujino, 8 let. Od leta 1950 je užival težko zasluženo pokojnino. Leta 1952 se je v drugo oženil z go. Marijo Kren iz Ljubljane. Njegovemu bratu Julijanu, sinovoma Francu (ki je sedaj na

Ob krstu Francka Geriča v
Chateauroux v Franciji.

V La Machine v Franciji
je bil krščen Simon Sorič.

Tu bo zmagala nevesta! — Nič ni posebnega, da se je nemški fant Karl M. zaljubil v slovensko dekle Dragico K., ki je na delu blizu švicarske meje v Nemčiji, kot ni nič posebnega, če se to zgodi obratno. V tem primeru pa je posebno to, da se je gospod Karl v zadnjih nekaj letih tako dobro navadil slovenskega jezika, da ga v družbi sploh ne prepoznaš, da ni naš človek. Kadar zaigra na svojo harmoniko, drobi z vso dušo in srcem slovenske viže. Že mora tako biti, ko pa mlada zaročenca nameravata po poroki živeti v Ljubljani. — Mesečnik „Naša luč“ je mlademu paru dobrodošlo razvedrilo.

delu v Južni Afriki) in Ivanu ter ženi Mariji naše iskreno sožalje! Naj počiva v miru!

Umrla je tudi ga. Marija Podgornik, por. Kokošar, iz Couillet. Lepo pripravljena je šla v večnost — k Bogu. Več kot za tri leta jo je bolezen privezala na posteljo. Iskala je zdravja v bolnišnici St. Thèrese, pa zaman. Hud revmatizem in delno poapnenje žil jo je strlo. Zadnja dva meseca je preživela v Domu »Petites Soeurs des Pauvres« v Montignies-sur-Sambre, ker je res niso mogli imeti doma vsled poslabšanja bolezni. Sin Felician je vsa ta leta lepo skrbel za svojo bolno mater, čast pa tudi gospe Jolandi Černe, ki ji je ves čas stregla in bila v pomoč v bolezni. Rajna je imela srečo, da je bil slovenski duhovnik ob njeni smrtni postelji in je tako z molitvijo odšla na drugi svet. Pokopali so jo 30. novembra ob lepi udeležbi okoliških rojakov oziroma rojakinj. Pokojna se je rodila leta 1899 v Lokovcu na Goriškem v Sloveniji. Naj počiva v miru!

LIEGE-LIMBURG

G. Franc Cesar iz Diepenbeeka je 4. decembra v krogu svoje številne družine pri polnem zdravju slavil 90-letnico svojega rojstva. Njegovi otroci živijo v Belgiji, Avstriji in Nemčiji. Za seboj ima 42 let dela v rudniku. Delal je na Madžarskem, v Nemčiji in Belgiji. Njegova soproga, blaga žena in mati, Madžarka po rodu, je rodila čez 10 otrok. Umrla je pred nekaj leti tudi v zelo visoki starosti. G. Franc Cesar še vedno prebira »Našo luč«, »Katoliški glas« in Mohorjeve knjige. Vedno je bil dober katoličan in zaveden Slovenec. Več naših društev ga je imenovalo za častnega člana. K njegovemu, za rudarje izredno redkemu jubileju mu toplo čestitamo in želimo, da ga Bog ohrani do skrajnih mej človeškega življenja.

V družini Jean Roth v Cheratte-u se je rodila prvorojenka, ki je pri sv. krstu dobila imena Cvetka, Rose-Marie, Novella. Iskreno se veselimo sreče mladega ognjišča in želimo, da dragi Bog blagoslovi malo Cvetko.

V kliniki v Waterscheju se zdravita ga. Tezija Novak in njena snaha ga. Sonja Novak. Prav tam je bil v oskrbi g. Ivan Čermelj, ki se je ponesrečil pri delu v avtomobilski tovarni.

Italija

Rim. Že vrsto let govori na vatikanskem radiu pri slovenskih oddajah č. g. Anton Iskra, ki deluje tudi v cerkvi Marijinega imena. Že dalj časa ga tare bolezen in zaradi nje je moral zadnje čase v bolnišnico.

Prof. dr. Janez Vodopivec je v začasnih prostorih Slovenskega zavoda podal zanimivo in tehtno predavanje o proslavi 1100-letnice sv. bratov Cirila in Metoda v Solunu. Te proslave se je namreč udeležil v imenu papeškega tajništva za zedinjenje.

Veseli smo, da je letos izšla pri Mohorjevi družbi v Celovcu knjiga o vesoljnem cerkvenem zboru s številnimi slikami in spomini na tiste dni, ko smo imeli v svoji sredi slovenske škofo, udeležence koncila. Knjiga je za vsakega rimskega Slovenca dragocen spomin. Za Slovenski zavod je tudi v zadnjih mesecih prišlo več darov. Vsem darovavcem: Bog plačaj!

Mladi tržaški slovenski umetnik Klavdij Palčič je od 12. do 25. novembra razstavljal v umetnostni galeriji svoje slike.

Nemčija

MÜNCHEN

Slovenska maša v Asamkirche vsako nedeljo ob petih popoldne zbere vedno več Slovencev, ki stalno ali le začasno živijo v Münchnu. Vsi skupaj skušamo narediti mašo čim lepšo. Iz Trsta smo dobili nove mašne knjižice, ki imajo več pesmi kot prejšnje, zraven tega pa še mašne speve. Te sedaj vsi skupaj na glas molimo. Močno se pozna tudi vpliv pevskih vaj. Pevci začenjajo vedno nove pesmi pri maši in ta sprememba vpliva blagodejno. Najbolj pogrešamo stalnega organista, a zadnje čase se je tudi v tem oziru pojavilo upanje, da bomo takega človeka dobili. Nedeljska maša naj bo zares središče vsega življenja — to je naša misel in za to se trudimo.

Pot v Čile je bil naslov prelepemu predavanju s skioptičnimi slikami 13. novembra v dvoranici zraven Asamkirche. Tudi to predavanje z zvočno spremljavo vred nam je posodil vogrški župnik g. Vinko Zaletel. Po slikah in glasu nas je iz Argentine popeljal čez Ande v Čile, kjer nam je razkazal tamkajšnje prebivavce, njih navade in pesmi, obenem pa slovenske duhovnike, ki tam delajo. Pretresli so nas prizori potresa, ki je pred nekaj leti valovil čilsko zemljo in ji ponekod dal popolnoma drugačno podobo, kot jo je imela prej. Edina škoda je, da dvorana ne ustreza številu udeležencev. Treba bo iskati kakšno boljše možnost, kjer se bodo predavanja lahko udeležili vsi, ki bodo hoteli. — V Hasenbergu je bila 19. novembra ponovitev predavanja »Pot v Argentino«.

Pevski zbor se zbira v našem dušnopastirskem uradu vsako soboto. S potrpežljivostjo in ljubeznijo do slovenske pesmi se vadi tako

v zborovskih pesmih kot v ljudskem petju. Začetek ni prav lahak: marsičesa in marsikoga še manjka. Upamo pa, da bo zbor lahko kmalu nastopil z večglasnimi pesmimi.

Božič je pri Slovencih najbolj družinski praznik. Vsakdo si želi k družini, vsakdo bi rad ustvaril doma čimbolj intimno božično razpoloženje. Od tod veliko povpraševanje po božičnih ploščah, slovenskih božičnih razglednicah, mohorjevkah, Družinski pratiki in podobnem.

BAVARSKA

Krščena sta bila 27. novembra v stolnici v Augsburgu Robert in Igor Remškar, sinova Antona in Ane Remškar. Staršem čestitamo k veselemu dogodku.

V Waldkraiburgu **smo pokopali** 7. decembra štiriinšestdesetletnega Jožefa Ertla. Na državni cesti 12 pri Neupullach ga je povozil avto. Bil je dober, veren Slovenec, ki se je redno udeleževal slovenske službe božje. Tudi na sam dan smrti je bil zjutraj pri maši. Vsem, ki so ga poznali, je žal dobrega Slovenca, za katerim še posebej žaluje žena z družino.

Po vsej Bavarski raztreseni Slovenci so bili zelo veseli zopetnega **obiska** svojega **dušnega pastirja**. Toliko stvari se nabere v nekaj mesecih, o marsičem se je treba pogovoriti, spet se spovedati in prejeti obhajilo. Ta in oni bi rad slovensko versko brošuro, nekdo bi rad rešil težave, na katere je naletel, tretji potrebuje tolažbe in moči. Prav gotovo so ti obiski zelo koristni.

WÜRTTEMBERG

Krsti. V župnijski cerkvi Hl. Geist v Stuttgartu je bila v soboto, 26. novembra, krščena Suzana, hči Franca Galičič iz Gorenje vasi nad Škofjo Loko in Rozalija, roj. Jošt iz Petrovč pri Celju, stanujočih v Schwaikheimu. V Albershausenu sta dala krstiti svojega sinka prvorojenca Petra-Mihaela Podjavoršek Milan in Julijana, v Hürbenu pa tudi svojega sinka prvorojenca Mihaela Bajec Mihael in Frančiška. Če bo Bog dal malčkoma zdravja, si bosta družini z njima zagotovili svoje imeni. — Vsem čestitamo!

Pred oltar pa sta stopila dne 12. novembra v cerkvi St. Maria v Stuttgartu Marijan Rak z Brezij pri Mekinjah in Anica Cerar s Homca pri Kamniku. Čestitamo jima in voščimo. Svojčas smo poročali o poroki Mohameda Denjagić in Nežike Kavčević in smo pripomnili, da je ženin, kot priča njegovo ime, mohamedanske vere, da pa se pripravlja za vstop v katoliško Cerkev. Sedaj se je to izpolnilo: v nedeljo, 27. novembra, je v župnijski cerkvi St. Wolfgang v Reutlingenu prejel sv. krst s krščanskim imenom Mihael.

Veselimo se, da bo odslej ta mladi par družila ne le ista zakonska ljubezen, ampak tudi ista ljubezen do edino prave vere. Da boste bolj razumeli važnost tega dogodka, vam priporočamo, — tistim, ki ste ali boste letos vzeli Mohorjeve knjige, — da dobro preberete članek na str. 109 Koledarja: »Ali bodo mohamedanci postali kristjani?«

O problemu pripadnosti k veri bi bila za naše rojake potrebna daljša, temeljita razprava, a tukaj se moramo omejiti le na par besed. Želeti je, da bi zgledu tega novokrščenca sledili vsi nekatoličani. Katoliški rojak in rojakinja, kakor hitro izveš, da je oseba, po kateri te je začelo mikati, druge vere in noče o pristopu v katoliško Cerkev nič slišati, bi ti to moralo biti zadosten vzrok, da si jo takoj izbiješ iz glave, pa naj ti bo še tako simpatična. Različnost vere ni nekaj brezpomembnega. Za srečno skupno življenje je nekaj zelo važnega. Gre za vprašanje, kako bosta vzgajala otroke. Katere vere naj se potem vajini otroci oprimejo? Nič ne velja izgovor, češ da imamo končno vsi istega Boga — »Wir haben doch alle den gleichen Herrn Gott« — izgovor, ki je postal nekako moda zlasti med protestanti.

Večer skioptičnih slik o Palestini. Mesto Reutlingen, ležeče pod Švabskimi Alpami, je zelo bogato z industrijo in ima sorazmerno največ milijonarjev v Nemčiji. Tudi okoliški kraji, posejani med lepimi griči, imajo precej tovarn. Ni čudno torej, da je to področje privabilo večje število slovenskih delavcev in delavk. Če vzamemo vse skupaj, jih je tod kar za lepo faro. V kraju Pfullingen se zberejo k slovenski maši vsako prvo nedeljo v mesecu (ob 5. uri popoldne). Kot sv. maša, tako tudi družabni večer privabi vsakokrat lepo število naših ljudi, saj se tu res počutijo doma. Na prvo nedeljo v novembru je bilo v farnem domu predavanje o Sveti deželi, kateremu so navzoči z zanimanjem sledili. »To je bil pa najlepši večer,« se je po predavanju izrazil ta in oni. Seveda, mnogi doma niso imeli prilike, da bi kaj takega videli. Tu pa so si mogli živo predstavljati mesta in kraje, kjer je živel in deloval Kristus.

PORURJE

Tokrat poročamo **samo o krstih**. Otroški jok je razveselil več družin v Essenu in sicer po vrsti: Silvija Kavčič v družini Ivana in Marije Kavčič; Anita Zjača v družini Anteja in Marije Zjača; Mario Manfred v družini Alfreda Manfred ter Marije Zdebel iz Dortmundunda; Štefan Špec, drugi otrok v družini Antona in Kristine Špec iz Dortmundunda; Bojana Mesarič, prvi otrok v družini Martina in Marije Mesarič, ter Franc Dokl, prvorojenec Franca in Veronike Dokl iz

Solingena. Naj tudi o njih velja, kar je zapisano o malem Jezusu, ki o njem beremo v evangelijskih, da je rasel v milosti pri Bogu in pri ljudeh. Vsem omenjenim družinam čestitamo!

Nizozemska

Vseslovenska prireditev v Heerlenu. Tretjo nedeljo v novembru je bila v Heerlenu Vseslovenska prireditev, ki je tudi letos privabila številne rojake iz Nizozemske, Belgije in Nemčije. Po pozdravnem govoru predsednika Zveze slovenskih kat. društev na Nizozemskem g. Antona Robeka je mešani zbor »Zvon« zapel nekaj narodnih pesmi, nato pa je Slovenska folklorna plesna skupina veselo zarajala. Navzoči so pevce in plesavce nagradili z živahnim ploskanjem.

Glavna privlačna točka pa je na tej prireditvi bila Slakova skupina iz domovine, ki nastopa skupno s »Fanti iz Praprotna«. Gostje so v hipu osvojili nabito polno dvorano. Tako veselega razpoloženja še nismo videli na naših prireditvah. Verjetno je občinstvo bilo malo tudi pod vplivom španske kapljice, vendar so glavni vzrok izrednega navdušenja bili Slakovi pevci in igravci, katerih izvajanje gre preprostemu slovenskemu človeku do srca. Hvaležni smo jim za ta prijeten večer. Kot se za »martinovanje« spodobi, so bile poleg vinske kapljice na uslugo tudi domače klobase, prekajena rebrca in pečen prašiček.

Na tem večeru sta dve stvari bili neprijetni: pomanjkanje prostora in nemir pri pevskih točkah. Problem dvorane ni lahek, ker je v Heerlenu zelo težko dobiti večjo dvorano. Vsekakor pa bomo v prihodnje storili vse potrebno, da bo pri kulturnem delu prireditve vladala popolna tišina.

Vseslovenska prireditev v Heerlenu je znova dokazala, da Slovenci v tem delu zapadne Evrope še živimo. Celo napredujemo v nekem smislu, ker so naše prireditve vedno bolj obiskane. Tako je prav! Hvala vsem, ki so pomagali in sodelovali. Bilo jih je lepo število.

Vedno večje naj bo število tistih Slovencev, ki vedo, kaj so in kaj hočejo. Gibalo naše delavnosti naj bo naše prepričanje. Če smo res slovenski katoličani, zahtevata naš ponos in dostojanstvo, da povsod nastopamo kot katoličani. Ne smemo biti igračke v rokah naših idejnih nasprotnikov. Ne smemo biti žalostne figure, katerih se drugi, ki zasledujejo točno določene cilje, poslužujejo po mili volji. Ne mrtve figure, temveč zavestni igravci moramo biti! Če pa hočemo biti taki igravci, moramo nekaj vedeti; razu-

meti moramo svoj čas, poznati razmere in potrebe sodobnosti. V ta namen moramo izkoristiti vse moderne pripomočke za oblikovanje duha: tisk, radio, televizijo, lastno opazovanje in razgovor z ljudmi, ki vedo več kot mi.

Ne varajmo se, v sodobnem svetu nihče ne sme misliti samo nase! Živimo v skupnosti, od skupnosti in za skupnost. Te skupnosti so različne: država, narod, Cerkev, družina, društva itd. V teh skupnostih imamo svoje naloge in odgovornosti.

Smisel slov. katoliških skupnosti v izseljenstvu je med drugim tudi, da člane navajajo k zvestobi idealom, ki so nam vsem sveti. Bodimo zvesti slovenskim katoliškim idealom, potem na pozornici slovenske zgodovine ne bomo žalostne figure v rokah nasprotnikov, temveč pionirji, ki našim idealom utirajo pot v življenje in s tem sebi in drugim grade lepšo prihodnost.

Švedska

Krsti. V nedeljo, dne 27. novembra 1966, je prejel krstno milost v katoliški kapeli v Landskroni Robert Mihael Karlin. Oče Leopold Karlin je doma iz Virloga pri Škofji Loki, mati Gabrijela, roj. Budja pa iz Gode-marceve pri Ljutomeru. Boter je bil g. Martin Prevolnik iz Landskrone. Isti dan in v isti kapeli je postala po sv. krstu otrok božji Bernarda Marija Budja. Oče Janez Budja je doma iz Godemarceve pri Ljutomeru, mati Štefanija, roj. Bezenšek pa iz Celja. Botra je bila ga. Gabrijela Karlin iz Landskrone. — Novokrščencem in staršem želimo vso srečo in mnogo božje milosti!

Novo leto. Spet je minilo eno leto. Za mnoge izmed vas je bilo to leto napredka v ekonomskem stanju. Ali je bilo tudi v duhovnem življenju? To ve vsak zase! Švedska je dežela, kjer se dobro zasluži in, kdor zna malo gospodariti, lahko dobro živi. Vsi pa smo opazili tekom preteklega leta, da se položaj počasi, pa stalno, spreminja, pa ne na bolje, temveč na slabše. Cene rastejo itd. Važnejše pa je, da delovni trg trpi krizo. To ne velja samo za Švedsko, ampak več ali manj za vse evropske države.

Če kdaj, velja danes pogovor: »Bolje je: Drži ga, kot, lovi ga!« Ni malo naših tukaj na Švedskem, ki se bridko kesajo, ker so pustili svoje delo, pa novega ne morejo dobiti. Koliko manj še tisti, ki od zunaj hočejo priti sem! — Svetujemo vam, držite se svojega dela tam, kjer ste. In Boga hvalite zanj! Žal izseljenjski duhovnik ne more biti agent za zaposlitev.

odgovarjamo

PREPROSTOST SVETEGA PISMA

Ali se vam ne zdi, da so zlasti prva poglavja svetega pisma Stare zaveze tako zelo preprosta, da so za modernega človeka težko sprejemljiva? — J. R.

Res, prva poglavja svetega pisma so zelo preprosta. Napisana so bila v dobi, ko je bila podoba o svetu začetniška. Svetopisemski pisatelji so bili otroci svoje dobe: mislili in pisali so po načinu in znanju svojega časa.

Pri vsem si je treba dati odgovor, kaj je pisatelj hotel povedati. Ali res natančno zgodovino ali pa v podobo skrite glavne resnice zveličavnega načrta? Treba je preiskati način pisanja starih vzhodnih narodov, njihov način mišljenja in izražanja in to, kako so oni pojmovali zgodovino. Seveda je to delo dolgo in ga morejo opraviti le strokovnjaki.

Za sedaj je možno reči le, da ta poglavja poročajo v preprostem in slikovitem jeziku osnovne črte božjega načrta.

Da bi preprostost teh poglavij mogla biti vzrok za nevero modernega človeka, to ne drži. Nasprotno: prav preprostost pisanja me prepriča, da so bila ta poglavja pisana res v davnini. Vsak bravec se mora potruditi, da se vživi v tisti čas in ljudi.

LAŽI O PIJU XII.

V neki reviji sem nedavno bral ob Hochhutovi igri Namestnik božji tole: „V omenjeni igri ne more iti le za vprašanje, zakaj se papež Pij XII. ni izrekel proti Hitlerjevemu pokončavanju Židov, ampak da gre za neprimerno bolj temeljno vprašanje: zakaj papež ni nastopal v imenu Boga, ampak je govoril izključno s stališča koristi in interesov Cerkve. Tem koristim in interesom je bilo pokončavanje Židov nekako potrebno, ali z drugimi besedami: papež je Hitlerja potreboval, saj je bil kot politik prepričan, da ga bo Hitler ubranil pred nevarnostjo z vzhoda, pred komunizmom, za katerega je mislil, da bo zrušil Cerkev... Jasno je, da stoji takšno naziranje pravzaprav na temelju vsega krščanskega osvajanja sveta...“ Kaj mislite o tem? — G. L.

Zgoraj omenjene trditve izvirajo iz lažne postavke, češ da se Pij XII. ni za Jude potegnil. Zaključki, do katerih pisec pride, so pa tako

nenavadni, da človek ob njih pozabi na Hochhutova, Pija XII. in Jude in se zamisli v pisca. Kje je korenina takega mišljenja? V brezmejni nevednosti ali v brezmejni nestrpnosti?

V mnogih mestih po svetu igrajo Hochhutovega Namestnika božjega. Ne gre mi tu za pravilnost ali nepravilnost papeževega ravnanja, saj sem bral, kako Judje sami branijo Pija XII., ker je nad sedem tisoč Judom rešil življenje. Stavljajo se mi drugo vprašanje: ali sme nekdo v imenu svobode uprizorjati zlagana dela, kot to delajo z Namestnikom božjim?

Prav gotovo ne! Kakor ne sme nihče po pameti zahtevati od družbe, da mu pusti svobodo ubijanja, prav tako ne sme pričakovati, da mu bo pustila svobodo laži. Oboje je nemoralno. Katoličani imajo pravico in dolžnost — če morejo zares upati, da bo kaj koristilo — zahtevati od oblasti, da prepove širjenje laži. Pravica do dobrega imena je naravna pravica, ki je ne bi smel nihče nikomur kratiti.

CERKVENI DAVEK

Ne vem, če je plačevanje cerkvenega davka, kot je to navado v Avstriji in Nemčiji, povsem v skladu z duhom evangelija. Ali morda Cerkvi to ne škoduje, tako da izgublja vernike? — P. N.

Gre za dve vprašanji. Zato dva odgovora. Na prvo vprašanje odgovarjam s sv. Pavlom: „Če smo mi pri vas vsejali duhovne dobrine, ali je kaj velikega, če bi želi vaše telesne? ... Ne veste, da tisti, ki opravljajo sveto službo, živijo od svetišča, in da tisti, ki imajo opravilo pri oltarju, dobe svoj delež z oltarjem? Tako je tudi Gospod odredil, naj ti, ki evangelij oznanjajo, živijo od evangelija.“ (1 Kor 9, 11—14)

Ob drugem vprašanju ugotavljam, da Cerkev vsaj v Nemčiji res izgublja: vsako leto odpade 30.000 katoličanov, največ zaradi cerkvenega davka. A ob tem dve opombi: Ali je izguba ljudi, ki za svojo Cerkev niso pripravljene nič žrtvovati, res izguba? In pa: dolžnost škofov je, da cerkveni davek odpravijo, če se jim zdi resna ovira na poti do duš.

TV — DA ALI NE?

Sva mlada zakonca, živiva v lepem sožitju, ko sva premagala mnogo težav. Najini tovariši pri delu se čudijo, kako moreva živeti brez televizijskega aparata. In vendar sva srečna in ne misliva aparata niti kasneje kupiti. Kaj je to res tako čudna? — D. M.

Ne bi bilo prav zastaviti vprašanje o televizijskem aparatu tako: ali je nepogrešljiv ali je škodljiv. TV je zelo koristna iznajdba. Ne sme pa postati naš tiran. Koliko jih postane

pravi sužnji televizije! Ta jim je edina duševna hrana. Ure in ure presede pred aparatom in postajajo vse bolj čreda, namesto katere mislijo vseh vrst ljudje, ki — dostikrat za denar in brez ljubezni do resnice in poštenosti — pišejo besedilo za TV-oddaje. Gledati oddaje po pameti in s kritičnim čutom, je pa primerna zabava.

DRAŽGOŠE

Ne vem, če ste brali v Delu (17. nov. 1966, str. 2) v rubriki Pisma bralcev pritožbe nekega Ivana Jana čez pisanje Družine o dogodkih v Dražgošah leta 1942. Med drugim pravi Jan, da bi nepodpisani pisec v Družini ne smel pisati „tako, kot bi bili neposredni povzročitelji žrtev v Dražgošah partizani“. Kaj pravite k pisanju Družine in k dogodkom v Dražgošah? — S. P.

Prebral sem poročilo v Družini in nikakor ne morem dobiti vtisa, ki ga je dobil Ivan Jan. Ivan Jan bi moral za svoje trditve navesti stavke, ki bi dokazovali njegovo trditev.

Neposredni povzročitelji žrtev v Dražgošah so bili Nemci, saj so oni ljudi streljali. A povod za to so dali partizani z izzivanjem Nemcev. Kljub partizanskemu izzivanju bi se Nemci ne smeli maščevati nad neoboroženimi vaščani. To je mimo vsake pameti in poštenosti. Vendar bi morali partizani tako nemško maščevanje upoštevati, preden so se lotili napada. Kakšen smisel je imel napad? Kakšno korist je prinesel? In komu? Če so se kljub vsemu partizani odločili Nemce napasti, bi morali potem neoboroženo vas tudi braniti.

SEDEMNAJSTLETNI

Sedemnajst let imam. Moja mati je pri vzgoji z menoj prestroga. (Moj oče dela daleč in prihaja domov le vsako soboto.) Rad bi preživel prosti čas med fanti, dekleti moje starosti, a mati me nikamor ne pusti. Celó hoče razdreti moje vezi s sošolci. Najrajši bi videla, da bi bil vedno doma, hodil z njo na sprehod ali pa se učil. Če pridem eno ali dve uri prepozno domov, me že gleda, kot da sem bogve kje bil. Če me vidi govoriti s kakim dekletom, je že ogenj v strehi. Kaj je to kaj slabega, govoriti z dekletom?

Skratka: ima me, kot bi bil sedem let star. — P. I.

Zanimivo je, da so navadno prav najbolj zanesljivi mladi ljudje obsojeni na tako ječo kot ti. In taka ječa vodi do obupa. Mlademu človeku je treba zaupati. Medsebojno zaupanje je edina možna vez med starši in otroki. Brez tega bo medsebojna razdalja vedno večja. To morajo razumeti tako starši kot otroci. Vendar bi ne bilo pametno s tvoje strani postavljati vsak čas nove zahteve in tako dajati priložnost za nove spore. To je brez pravega smisla. Rajši govori ob priložnosti s svojim očetom, če le mogoče, ko bo tudi mati navzoča, da nisi več otrok, da spoštuješ svoje starše, da pa tudi od

njih pričakuješ, da te bodo spoštovali. Če boš očetu povedal vse, kakor si zapisal v pismu, bo moral uvideti, da ne prosiš nič posebnega. Ne uvidim, zakaj bi ne smel govoriti z dekletom ali iti v družbo sošolcev in sošolk. Moraš pa staršem tudi povedati, da razumeš njihovo ravnanje, ki je takšno iz prevelike skrbi zate, ne pa, ker bi te hoteli mučiti. Če boš to dal vedeti na pravi način, bodo razumeli, da imajo opraviti z zaupanja vrednim sinom, ki ni več otrok.

MODERNIZACIJA VERSKE VZGOJE

Ali bi ne bilo prav, da bi se tudi verska vzgoja vskladila z modernim časom? — S. Z.

Brez dvoma.

SAMOMOR ZA DOMOVINO

Večkrat beremo, da se vietnamski budistični menihi zažgo zato, da bi tako preprečili nadaljnje vojskovanje. Ali je taka smrt lahko junaško dejanje ljubezni do domovine?

Subjektivno lahko, objektivno ne. To pomeni: tak človek more biti zmotno prepričan, da ravna prav, in v tem prepričanju more ravnati iz junaške ljubezni do domovine. A po nravnih načelih je taka smrt samomor, noben samomor pa ne more izhajati iz resnične ljubezni.

RAZNA VPRAŠANJA

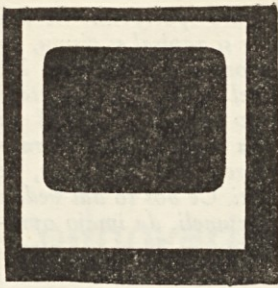
Največja nesreča je greh... — D. M.

Grehe v otroški dobi presoja Bog po vesti, kakor ste jo imeli kot otrok, ne kakor jo imate sedaj. Če se nekdo šele pozneje spomni, da je kot otrok storil greh, česar pa kot otrok ni imel za greh, ni grešil. Tega se ni treba spovedati, ker ni bil greh. Tudi ni prav vznemirjati se zaradi preteklih grehov. Kesati se jih, to že, izgubljati mir pa ne. Bog se ne spominja več grehov, ki nam jih je odpustil.

Kolikokrat naj grem k spovedi? Naj grem pri vsaki nedeljski maši k obhajilu? — S. L.

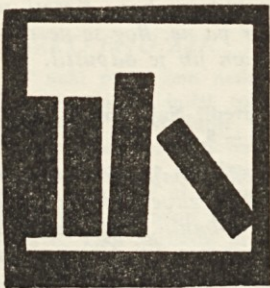
Vedno se vprašajte pred obhajilom o svojem dušnem stanju. Če se ne zavedate smrtnega greha, lahko greste k obhajilu, tudi če niste bili pri spovedi več kot mesec dni. Če se ga pa zavedate, ne smete k obhajilu brez spovedi, tudi če ste se spovedali pred nekaj dnevi. Mesečno spoved vam svetujemo, tudi če se ne zavedate smrtnega greha. Spoved ni le za odpuščanje grehov, ampak nam tudi milost deli. Obenem je priložnost za duhovno vodstvo.

Vedno čistite namen pri obhajilu. Naj ne postane obhajilo nikdar stvar navade, ampak hodite k obhajilni mizi iz čistih, nadnaravnih namenov.

oder

TJORKIN NA DRUGEM SVETU je naslov humoreske, ki jo je napisal ruski pisatelj in glavni urednik revije *Novij mir* Tvardovski. Delo uprizarja v Moskvi na trgu Taganka skupina mladih igralcev in dosega z njim največji uspeh. Po prvih predstavah so morali delo umakniti z odra, vendar je bil odmev tolikšen, da je morala oblast prepoved umakniti. Tjorkin sam je navaden ruski vojak. Vrnil se je s fronte, poln vere v hvaležnost ljube domovine. Vendar se mora poselej vse življenje boriti s privilegiji, ki jih uživa sedanja sovjetska birokracija. Ko pisatelj v delu šiba najbolj vidne sodobne nape (nesposobnost birokratov, nezaupljivost policije, ponižanje človeških vrednot, prezir človeškega dostojanstva, mehanizacijo dnevnega dogajanja), se zdaj pa zdaj zateče h glasnemu »opravičilu«, češ da se roga vsemu samo zato, da bi »poboljšal« komunistično družbo... Ves čas so okoli Tjorkina na odru vojaki — ljudje iz ljudstva, ki sodobno družbo sodijo po zdravi ljudski pameti. Zaključek je pa žalosten. Vsi se nenadoma zavedo, da niso več na svetu, ampak onstran, kjer čakajo na »rehabilitacijo« kakor toliko Stalinovih žrtev. Čeprav je delo na odru že eno leto, je dvorana vsak večer polna.

nove knjige

Karel Mauser, LJUDJE POD BIČEM. Buenos Aires 1966. — Povest je izšla pri Slovenski kulturni akciji v treh zvezkih, ki obsegajo skupaj čez tisoč strani. — V osnovi trilogije je novela o ljubezni dveh src: progresivnega katoličana učitelja Viktorja Zalarja in liberalne učiteljice Silve Miklavc. Dogaja se med drugo svetovno vojno v Sloveniji in

tik po njej. Okupacija, taborišča, rdeči in beli, Turjak, Kočevje, OZNA: to je prostor in čas, v katerem se očiščujeta drug za drugega dve srci. Povest je pisana v toplem, domačijskem slogu po maniri Finžgarja in Jalna. (Kupite jo lahko pri Mohorjevi knjigarni v Celovcu.)

POVEST DUŠE (Terezija iz Lisieuxa). Prevedel p. Alojzij Kukovica, Buenos Aires 1966. — Knjigo je izdalo slovensko dušno pastirstvo v Argentini. — V Lisieuxu samem so pripravili nedotaknjeno izvirno Terezijino besedilo. Ob koncu knjige je dostavljen še kratek opis njenega življenja. Pisanje male Terezije je tako tipično evangeljsko, vse tako prežeto z njenima osnovnima mislima božje volje in ljubezni, kar naj bi bilo jedro njene male poti, da predstavlja varno pot vsakemu človeku, ki hoče v nadnaravni svet. (Knjigo lahko naročite pri Mohorjevi knjigarni v Celovcu.)

pisma

SREČNO NOVO LETO

želijo vsem rojakom po širnem svetu Ivan Kropivšek z družino, Geleen, Limburg, Nizozemska;

vsem prijateljem, znancem in zavednim Slovencem Ivan Živkovič z družino, Zoretova družina, Breznikova družina ter France Božič iz Linza ob Donavi, Avstrija;

podjetje Export-Import Jože VIPAVC, 7 Stuttgart-O., Stöckachstraße 20, Nemčija: pralni stroji in hladilniki, televizorji, magnetofoni, kmetijski stroji znamke IRUS in drugih vrst ter radioaparati;

podjetje »JODE«, München 2, Marsstraße 15, in njegova podružnica v Stuttgartu, Wagnerstraße 37: električni in fotoaparati, kmetijski in ostali gospodarski stroji, šivalni stroji;

podjetje Export-Import Vipavc & DRUZOVIC (inh. Druzovič), Stuttgart, Marienstraße 38 b. Najsodobnejši proizvodi elektronske in elektroindustrije. Priznani in iskani obrtniški stroji ter aparati. Kmetijski stroji in pripo-

močki vseh vrst. Zastopstvo tovarne kmetijskih strojev HOLDER. Dobavljamo tudi v Jugoslavijo. Rezervni deli zagotovljeni.

»Prاف ljepe pozdrave van pošiljan tudi jaz tetica Jožetova, ker tudi san preštelja vaše knjige Naša luč. Ljepa hvala...« — T., Francija.

»Prelepi spomin imam na tisti dan, ko sem dobila verski list Našo luč. Kupila sem si ga, ga hranila in ponesla s sabo v domovino. Nekega zimskega dne vzame v roke ta list moj brat. Ob prebiranju se mu vzbudi želja, da bi ga naročil. »Ne mislim iti v tujino, pa bi vseeno rad dobival ta list. Ali misliš, da bi mi ga pošiljali v domovino?« Odgovorila sem mu: »Seveda«. Kajne, saj ga boste pošiljali. Želim si ga, da bi bil duhovna podlaga, iz katere bi prihajal blagoslov moji družini in nas vzpodbujal k dobremu. Želim torej, da mi pošiljate dva izvoda...« L. K., v Slov. goricah. — Draga čitateljica! Radi Ti ga pošljemo, a ne vemo, ako ga boš dobila. Ne veš, da je treba imeti v Jugoslaviji posebno dovoljenje za slovenske časopise, ki izhajajo v tujini, ako jih kdo hoče dobivati...?

»Mesečnik »Naša luč«, ki sem ga pred kratkim prvič prejel, mi je naredil veliko veselje, saj v njem najdem veliko tistega, kar pogrešam od ljubeega doma...« J. Z., Francija.

Rešitev uganke iz zadnje številke lanskega letnika »Naše luči« se glasi:

$$\begin{array}{r} 192 - 75 = 117 \\ : \quad + \\ 8 \times 2 = 16 \\ \hline 24 + 77 = 101 \end{array}$$

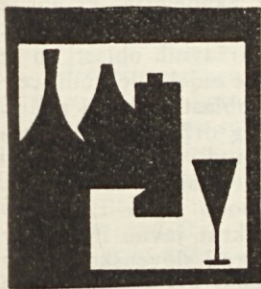
Za tiskovni sklad NL

smo prejeli od rojaka iz Geleena na Nizozemskem 43 šil, iz okolice Tucquegnieux v Franciji pa 30 NF. Prav lepa hvala!

Bravcem »Malih oglasov« sporočamo:

Hiša v Rogaški Slatini je pritegnila pozornost mnogih rojakov. Hiša v Črnomlju pa izgleda, da ne zanima naše brave.

Na dvojce pisem ni bilo odgovora. Zakaj nam niso odgovorili? Zato, ker pisci niso upoštevali pravil za »Male oglase«. Preberite jih, preden pišete po informacije glede oglasov. Ali ni prav, da za odgovor pošljete vsaj za znamko? Od kje naj uprava lista jemlje denar za stroške pisarne?

razno

MALI OGLASI

Uredništvo sprejema male oglase za naslednjo številko do 10. v mesecu pred izidom številke. — Oglasi smejo obsegati največ 100 besed. — Za vsebino oglasov **uredništvo ne odgovarja.**

Cenik malih oglasov: Minimalna cena (do 20 besed) je: 30 avstr. šilingov, vsaka nadaljnja beseda pa: 1 avstr. šil. (2 bfr, 0.20 NF, 0.15 DM ali protivrednost).

Uredništvo posreduje le naslov oglaševavca in na

druga vprašanja glede malih oglasov ne odgovarja. **Kdor želi zvedeti za naslov oglaševavca**, naj pošlje toliko, kolikor znaša v njegovi deželi poštna pristojbina za dvojce pisem v tujino (v denarju ali znamkah). Kdor vnaprej ne poravnava teh stroškov in le sprašuje za naslov, ne dobi odgovora.

Pisem oglaševavcem uredništvo ne posreduje.

»Heleni in Majdi« iz Esena blagoslovljene božične praznike ter srečno, mirno novo leto 1967 z željo, da bi se v tujini počutili prav veseli kot med svojimi dragimi domačimi, iz srca čestita »nekdo«, ki se obeh mnogokrat spominja.

Prevajalska služba v Nemčiji! Hitro in točno prevaja vse vrste dokumentov in listin iz slovenščine in srbohrvaščine v nemščino in obratno dipl. filolog Joseph

Arech, 8000 München, LauningstraÙe 42. Pišite mu!

24-letna Slovenka iz mesta, v službi v Nemčiji, se želi spoznati s poštenim in resnim fantom od 26 do 28 let starim. Naslov posreduje uredništvo »Naše luči«, pod zgoraj navedenimi pogoji (57)

23-letni slovenski fant na Švedskem želi spoznati Slovenko ali Nemko, živečo v Nemčiji ali na Švedskem. Njegov naslov posreduje uredništvo »Naše luči« pod zgoraj navedenimi pogoji (58)

Kdor ve kaj o Geliki Spolenak, roj. Novak, v Voglajni, Slivnica pri Celju, okoli 1930, zdaj nekeje v Nemčiji ali Avstriji, naj javi na naslov: Antonija Gajšek, 614 Bensheim, Freiherr v. Stein-Str. 15, Nemčija.

od doma

Slovenija mora marsikaj žrtvovati za potrebe drugih republik, iz zveznih sredstev pa sorazmerno malo dobi. Od vseh **cest**, ki so jih zgradili v Sloveniji, so se uporabila zvezna sredstva le za avtocesto Ljubljana—Zagreb in za ljubeljsko cesto.

Jugoslovansko ministrstvo za obrambo je odredilo, da bo v bodoče 20% več rekrutov obveznikov služilo svoj **vojaški rok** na ozemlju domače republike, seveda ne v svojem kraju.

Tudi v pohorskem pragozdu lobniških šumnikov bodo proglasili 59 ha za **narodni park**. To bo 14. narodni park v Jugoslaviji. Najstarejši rezervirani predel, ki naj bi se ohranil nedotaknjen, je del Triglavskega pogorja, imenovan Triglavski park.

V Nazarjih so otvorili sodobno mehanizirano **žago** tamkajšnjega lesno-industrijskega podjetja.

Delavci gradbenega podjetja »Primorje«, ki ima sedež v Ajdovščini, so se iz barak v Kopru preselili v **nov samski dom**.

V Mariboru so imeli nekdanji **borci za severno mejo** iz 1918/19 v okrilju svoje Zveze družabni večer in so se spominjali osvoboditve Maribora leta 1918.

V Črncih pri Gornji Radgoni je izbruhnil **požar** v svinjskih hlevih. Upepelil je celo ostrežje. Požar je verjetno povzročila neurejena električna napeljava.

Gostilno na kolišču »**Bobri**« ob Muri je prevzelo go-

stinsko podjetje »Park« iz Lendave. Pravijo, da bo odpravilo vse dosedanje pomanjkljivosti »Bobrov«.

V Stari gori pri Gorici so prenovili in razširili **bolnišnico** za predšolsko invalidno mladino.

Samo v času od 12. do 19. novembra je bilo v Sloveniji 205 **prometnih nesreč**. Pri njih je bilo 9 mrtvih, 67 hudo ranjenih, 42 pa lažje ranjenih.

Svoj čas so veliko pisali o **energokemičnem kombinatu**, ki naj bi iz Velenja dovažal plin na Jesenice. Izkazalo se je pa, da je ta zamisel nerenabilna. Sedaj si prizadevajo vso zadevo s čim manjšo izgubo zaključiti in se podpisanih obveznosti za razne stroje in naprave v tujini rešiti.

V Ilirski Bistrici na Krasu so odprli nov **zdravstveni dom**.

Kmetijska šola na Grmu pri Novem mestu je 19. novembra dočakala 80 let obstoja. To je ena najstarejših slovenskih šol te vrste.

Če sploh lahko govorimo o modi, potem lahko rečemo, da je beatlesovska frizura postala tudi v Sloveniji moda. Nekaterim gredo dolgolasci na živce, drugim pa ne. Novo, toda učinkovito zdravilo proti tej »modni bolezni« je iznašel in učinkovito uporabil delovodja javniškega oddelka v Železarni Jesenice. Od dveh **dolgolascev** je zahteval, da morata v službi nositi ženski ruti namesto čelad, ker zanju veljajo (zaradi dolgih las) ista merila kot za žen-

ske. Tako sta dva mladince delala v Železarni v ženskih rutah. Zdravilo je hitro delovalo. Še isti dan je večje število dolgolascev iskalo »zdravniško pomoč« pri frizerju.

Najbolj **tesno prometno grlo** na slovenskih cestah je med Planino pri Cerknici in Postojno, tako imenovane »ravbarske ride«.

V tovarni »Metalna« v Mariboru so izdelali **36 ton težak žerjav** za prekladanje banan in drugega južnega sadja v pristanišču v Kopru.

V Zagrebu je bila slovenska **proslava** stoletnice Znanstvene akademije, ki jo je ustanovil škof Strossmayer. Poleg državnih oblasti so se proslave udeležile tudi cerkvene oblasti. Ob tej priliki so poleg državne himne zaigrali tudi staro hrvatsko »Ljepa naša domovina«. Kdaj bodo pa v Ljubljani spet enkrat javno in slovesno zaigrali slovensko narodno himno »Naprej, zastava Slave!«?

Pri hotelu Union v Ljubljani so začeli graditi **ново hotelsko poslopje**.

Angleško letalsko podjetje, katerega letalo se je ponesrečilo pri Lahovčah na Gorenjskem je v zahvalo za nego ponesrečenec **darovalo kirurški kliniki** v Ljubljani za 20.000 dol. kirurške opreme.

S 1. januarjem 1967 so se v Jugoslaviji podražile **poštne pristojbine** in sicer za pisma in dopisnice v tuzemstvu za 100%, za tujino pa za 50%. Namesto znamke za 30 din., je treba prilepiti

znamko za 60 din., za tujino pa namesto za 85 din. za 125 dinarjev.

Od Novega leta dobijo jugoslovanski državljani, ki potujejo v tujino kot turisti **več deviz:** 32 dolarjev. V tujino smejo vzeti s seboj tudi do 50 ND v bankovcih po 10 ND ali manj. Ko se vračajo, smejo imeti s seboj tudi 100 ND v bankovcih po 10 ND ali manj. Lani je (če primerjamo število prebivalstva in prehodov meje) potoval v tujino vsak osmi Jugoslovčan.

Posledice gospodarske reforme se kažejo tudi v tem, da podjetja ne najemajo ož mero delavcev. Zato se opaža neka **brezposelnost**. Podjetja dajejo pri nastavitvah prednost fantom. Težje se je zaposliti onim, ki so brez osemlitne šole. V gradbeni stroki je n. pr. trenutno okoli 4600 sezonskih delavcev brez zaposlitve.

Na **sejmu** za god sv. Katarine, 25. novembra, je bilo v Ptuj tu tudi letos vse živo.

Preveč premoga nakopljejo v rudniku lignita v Velenju, pa tudi na splošno drugod po Jugoslaviji. Podobno je tudi s poljskimi pridelki. Letošnja dobra letina je mnoga podjetja presenetila in ne vedo kam s pridelki.

Na Čečovju pri Ravnah na Koroškem so odprli **ново šolsko poslopje** za 8-letno ljudsko šolo.

Poizkusno je začela poslovati **največja razdelilna postaja** za prenos električnega toka na Slovenskem in sicer v Cirkovcih na Dravskem polju.

S 1. januarjem so se podražila stanovanja. **Stanarina** bo spet za 25 % višja.

Novembra so postavili v Mariboru **pred sodišče** 30 mlajših deklet in jih obsodili na zaporne kazni zaradi vlačugarstva, prostitucije in lahkoživosti. Večina je bila med njimi takomenovanih hotelirskih prostitutk. Posta-

viti bi morali pred sodišče tudi tiste, ki take izrabljajo in hočejo z njimi ustvarjati gostinski promet.

Cesto iz Rimskih Toplic v Zidani most so modernizirali.

Minilo je 400 let, odkar je bila zgrajena in posvečena **župnijska cerkev v Solkanu** (leta 1566). Pred njo je bila seveda v tem kraju prej že druga cerkev, pod katero je spadala tudi še Gorica. Proslave znamenite obletnice dne 4. decembra se je udeležil tudi koprski škof dr. Jenko. Omenjamo, da so bili v solkanski cerkvi krščeni mnogi pomembni slovenski možje, kot n. pr. slovenski zgodovinar, jezuit Martin Bavčer iz 17. stol., Marko Anton Plenčič, ki je bil v 18. stol. na Dunaju na cesarskem dvoru za zdravnika, in pa nedavno umrli škof otoka Krka, dr. Josip Srebrnič.

V Trstu in okolici so bile **volitve** v tržaški občinski in pokrajinski svet. Naši ljudje so predložili tudi samostojno slovensko listo, ki je prejela 7007 glasov, kar predstavlja 3,4% volivcev za pokrajinski svet. S tem so dobili Slovenci svojega lastnega zastopnika. Število volivcev za samostojno listo se je povečalo od zadnjih volitev za 0,10%. Žal se je mnogo slovenskih glasov opredelilo za razne italijanske liste in s tem za naš narod izgubilo.

Na jugoslovanskih posla-ništvih sedaj zamenjavajo **potne liste**. Državljanom s stalnim potnim listom, ki stalno bivajo v tujini, dajejo na nove potne liste tudi dovoljenje (vizum) za večkratno potovanje v Jugoslavijo. Državljanom z začasnim potnim listom, ki ne bivajo stalno v tujini, dajejo pa le dovoljenje za enkratno potovanje v Jugoslavijo. Če taki želijo večkratno dovoljenje, je najbolje, da gre do obnovit potni list v domači kraj na občino. Če kdo želi svoječasne dokumente ob-

noviti, more to narediti le doma na občini. Na konzulatih začasno dovoljenje lahko le spremenijo v nove dokumente, ki veljajo za stalno bivanje v tujini. Takim tudi kraj stalnega bivanja v tujini v potni list vpišejo. Potni list se ne more izdati le tistim, ki so v kazenskem postopku. Na splošno moramo reči, da je uradnikov na konzulatih premalo, da bi mogli vsem naenkrat ustreči. Slovenci imajo pravico do potnega lista v slovenščini, pa moramo žal pripomniti, da dobe mnogi hrvatskega. Morda zato, ker slovenskega ne zahtevajo. Vendar v ustavi in v zakonu ni rečeno, da se deli Slovincem pravica le, če jo zahtevajo.

S prvim januarjem začne veljati **konvencija o socialnem zavarovanju**, ki jo je Jugoslavija sklenila z Avstrijo. Že prej je stopil v veljavo sporazum o zaposlovanju jugoslovanskih delavcev v Avstriji. Pomembna je ta konvencija zato, ker so s tem naši delavci izenačeni glede pravic z avstrijskimi in so pravic iz socialnega zavarovanja deležni tudi njihovi člani družin.

Avstrija bo to leto zaposlila 90.000 inozemskih delavcev. Na zaposlitev mora seveda pristati pristojni delovni urad avstrijske dežele. Pogoj pa je, da delavec predloži zdravstveno spričevalo. Če bi v kaki stroki prišlo do odpuščenja delavcev, bodo seveda najprej odpuščeni inozemski delavci.

V Ljubljani končno le pripravljajo tovarno **gramofonskih plošč**, ki bo razpolagala z vsemi potrebnimi prostori za snemanje in posnetanje s primernim oddelkom za galvanizacijo. Stroje so menda že kupili v tujini. Na leto bo ta tovarna lahko izdelala 3 milijone gramofonskih plošč. Potrebni kapital je dalo na razpolago mariborsko podjetje »Obzorje«.

NAŠA LUČ, mesečnik za Slovence na tujem. — Letnik 16. List ureja uredniški konzorcij. Odgov. urednik: dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu. — Opremo platnic izdelal: Klavdij Palčič. — List izide desetkrat v letu (vsak mesec razen julija in avgusta). — Naročnina za eno leto je 40 šilingov ali 80 belgijskih frankov, 8 francoskih frankov, 6,8 švicarskih frankov, 5,50 nizozemskih goldinarjev, 7 nemških mark, 1000 lir, 16 angleških šilingov, 10 norveških kron, 8,50 švedskih kron, 10 danskih kron, 2 ameriška dolarja, 2 avstralska dolarja. Naročnike sprejemajo poverjeniki lista in uprava Naše luči. Uredništvo in uprava: Viktringer Ring 26, 9020 Klagenfurt, Austria.

SLOVENSKI DUŠNI PASTIRJI IN URADI

ANGLIJA — Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9 (Tel. RELiance 66 55).

AVSTRIJA — Korotan, Albertgasse 48, 1080 Wien VIII. — Janez Hafner, Theodor-Körnerstraße 111, 8010 Graz. — Anton Miklavčič, Kapellengasse 15, 9800 Spittal/Drau.

BELGIJA — Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège (Telefon 04/23 39 10). — Kazimir Gaberc, 19 rue Louis Empain, Marcinelle (Hainaut), (Telefon 07/36 77 54).

ITALIJA — Slovenski dušnopastirski urad — Dr. Pavel Robič, via dei Colli 8, Roma.

FRANCIJA — Nace Čretnik, 4 rue S. Fargeau, 75 Paris 20, (Tel. 636-80-68). — Ciril Lavrič, 7 rue Gutenberg, 75 Paris 15, (Telefon 250-89-93). — Stanislav Kavalarič, 17 rue Claude Debussy, 62 Liévin (Pas-de-Calais). — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, 57 Aumetz. — Stanko Grims, 1 rue du Dauphiné, 57 Merlebach. — P. Jakob Vučina, 6 rue de France, 06 Nice.

NEMČIJA — Lojze Škraba, 42 Oberhausen-Sterkrade, Mathildestraße 18. (Telefon 62676). — Ivan Ivko, 43 Essen-Altenessen, Schonnefeldstraße 36. (Telefon 291305). — Dr. Franček Prijatelj, 68 Mannheim, Augusta Anlage 52. (Telefon 47-944). — Dr. Franc Felc, 7 Stuttgart-S, Kolbstr. 15/1. (Tel. 72278). — Ciril Turk, 73 Esslingen, Häuserhaldenweg 36. — Dr. Janez Zdešar in dr. Branko Rozman, Schubertstraße 2/1, 8 München 15. (Telefon 536453). — Franc Šeškar, Georgenstr. 72, 8 München 13.

NIZOZEMSKA — Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie, ŠVEDSKA — Jože Flis, Djurgardsvägen 32, Eskilstuna, (Telefon 016/41-666).